

สรุปผลการประชุมด้านกฎหมาย
ที่เกี่ยวข้องกับแนวนโยบายและกฎหมายเกี่ยวกับ
การจัดการมลพิษ การกำจัดขยะ และการจัดวางผังเมือง เพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน
ระหว่างวันที่ ๒๐ - ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๖๒
ณ เครือรัฐออสเตรเลีย

เครือรัฐออสเตรเลียเป็นประเทศที่ใหญ่เป็นอันดับหกของโลก มีการปกครองในระบอบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา มีรัฐบาลทำหน้าที่บริหารราชการแผ่นดิน ๓ ระดับ ได้แก่ รัฐบาลระดับเครือรัฐหรือรัฐบาลกลาง (Commonwealth Government) รัฐบาลแห่งรัฐ (State) และรัฐบาลท้องถิ่น เครือรัฐออสเตรเลียประกอบด้วย ๖ รัฐ ได้แก่ รัฐนิวเซาท์เวลส์ (New South Wales) รัฐควีนส์แลนด์ (Queensland) รัฐวิกตอเรีย (Victoria) รัฐแทสมาเนีย (Tasmania) รัฐเซาท์ออสเตรเลีย (South Australia) รัฐเวสเทิร์นออสเตรเลีย (Western Australia) และประกอบด้วยเขตการปกครองตนเอง จำนวน ๒ เขต ได้แก่ เขตนอร์ทเทิร์นเทอริทอรี (Northern Territory) และเขตออสเตรเลียแคปิตอลเทอริทอรีหรือเขตเมืองหลวง (Australian Capital Territory) โดยเมืองหลวงและศูนย์กลางการปกครองของออสเตรเลีย คือ กรุงแคนเบอร์รา (Canberra) ตั้งอยู่ทางตอนเหนือของออสเตรเลียแคปิตอลเทอริทอรี (Australian Capital Territory) ซึ่งอยู่ระหว่างเมืองใหญ่สองเมือง ได้แก่ เมลเบิร์น (Melbourne) และซิดนีย์ (Sydney) และมีจำนวนประชากรประมาณ ๓๘๐,๐๐๐ คน

โดยที่ออสเตรเลียมีรัฐบาล ๓ ระดับ รัฐบาลแต่ละระดับจึงมีความรับผิดชอบและมีอำนาจหน้าที่ที่แตกต่างกัน กล่าวคือ รัฐบาลระดับเครือรัฐหรือรัฐบาลกลางซึ่งเป็นรัฐบาลระดับประเทศ มีหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายที่ออกโดยรัฐสภา การกำหนดนโยบายด้านการค้าและการพาณิชย์ การกักบริเวณ การควบคุมเงินตรา การเข้าเมือง การป้องกันประเทศ การโทรคมนาคม และการจัดหาสวัสดิการ เป็นต้น ส่วนรัฐบาลแห่งรัฐ มีหน้าที่รับผิดชอบด้านความมั่นคงของประเทศ โรงเรียนของรัฐ โครงสร้างพื้นฐาน และการจราจร โรงพยาบาลของรัฐ ที่พิทักษ์ของรัฐ และกฎระเบียบด้านธุรกิจ ภายในเขตพื้นที่ของรัฐ และรัฐบาลท้องถิ่นซึ่งบริหารงานผ่านสภามณฑล สภาเมือง หรือสภาแขวง มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการวางผังเมือง การอนุญาตก่อสร้างถนนในเขตท้องถิ่น การควบคุมการจราจร การจัดทำและให้บริการห้องสมุดของรัฐ การจัดให้มีห้องน้ำสาธารณะ การประปาและท่อระบายของเสีย การจัดการขยะ และการจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกของชุมชน เป็นต้น

โครงสร้างการบริหารราชการของออสเตรเลียมีผลต่อการกำหนดแนวทางเกี่ยวกับการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม การจัดวางผังเมือง และการพัฒนาเมือง โดยในเรื่องดังกล่าวมีกฎหมายระดับเครือรัฐเป็นกฎหมายกลางหรือเป็นแนวทางสำหรับแต่ละรัฐที่จะนำไปกำหนดแนวทางและออกกฎหมายเพื่อการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อม การจัดวางผังเมือง และการพัฒนาเมือง ในพื้นที่ของรัฐ โดยกรณีการบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและการจัดวางผังเมืองนั้น แต่ละรัฐของออสเตรเลียมีกฎหมายเพื่อการบริหารจัดการในพื้นที่ของตน รวมทั้งมีหน่วยงานรับผิดชอบหลักด้านสิ่งแวดล้อมและจัดวางผังเมืองของตนเองด้วย ซึ่งได้แก่ Environment Protection Authority หรือ EPA ซึ่งมีหน้าที่ในการออกคู่มือการดำเนินการด้านสิ่งแวดล้อม และจะมีชื่อเรียกแตกต่างกันไปในแต่ละรัฐหรือเขตการปกครอง โดยคู่มือดังกล่าวจะมีเนื้อหาครอบคลุมภารกิจงานแต่ละด้านของ EPA ของรัฐ เพื่อเป็นเสมือนเครื่องมือกำหนดกรอบความเข้าใจร่วมกันทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชนในการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม โดยคู่มือจะกำหนดวิธีการดำเนินการ

และรายละเอียดในการดำเนินการด้านสิ่งแวดล้อมเพิ่มเติมจากที่กฎหมายกำหนด ทั้งนี้ เเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายกลางที่เกี่ยวข้องของเครือรัฐออสเตรเลีย

๑. แนวนโยบายและกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม การจัดการมลพิษ และการกำจัดขยะ

การส่งเสริมและกำกับดูแลการจัดการสิ่งแวดล้อมของประเทศ การจัดการมลพิษ และการกำจัดขยะ เป็นภารกิจและความรับผิดชอบหลักของรัฐบาลทุกระดับ รวมถึงเป็นความรับผิดชอบร่วมกันของทุกภาคส่วน ทั้งภาคอุตสาหกรรม ภาคธุรกิจ ภาคสังคม และประชาชน ทั้งนี้ โดยรัฐบาลกลางมีหน้าที่รับผิดชอบในการตรากฎหมาย กำหนดยุทธศาสตร์ และกรอบแผนงานในการจัดการขยะ รวมถึงการกำหนดมาตรการที่มีผลผูกพันตามพันธกรณีระหว่างประเทศ รัฐบาลแห่งรัฐมีหน้าที่กำกับดูแลและจัดการขยะให้เป็นไปตามแนวทางที่กำหนดไว้ในนโยบาย กฎหมาย และแผนงานต่าง ๆ ของประเทศ ส่วนรัฐบาลท้องถิ่นมีหน้าที่ในการจัดการขยะภายในเขตท้องถิ่นของตนเองตามที่กำหนดไว้ในกรอบแผนงานตามกฎหมายที่แต่ละรัฐและเขตการปกครองตนเองได้กำหนดไว้ ซึ่งรัฐบาลท้องถิ่นจะมีบทบาทสำคัญในการให้บริการจัดเก็บขยะและการนำขยะกลับมาใช้ใหม่ การจัดการและดำเนินการพื้นที่ฝังกลบขยะ (landfill sites) การส่งเสริมการศึกษาและความตระหนักรู้ และการจัดการและบำรุงรักษาโครงสร้างพื้นฐานสำหรับการจัดการขยะ

แนวนโยบายระดับชาติเกี่ยวกับการจัดการขยะที่เป็นรูปธรรมฉบับแรกของออสเตรเลีย ได้แก่ 1992 National Strategy for Ecologically Sustainable Development (the National Strategy for ESD)^๑ แผนยุทธศาสตร์ฉบับนี้กำหนดขึ้นโดยสภาที่ปรึกษารัฐบาลแห่งเครือรัฐออสเตรเลีย (Council of Australian Governments: COAG) มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมประสิทธิภาพของการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ การลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอันเนื่องมาจากการกำจัดขยะ และพัฒนาการจัดการขยะอันตราย (hazardous wastes) แผนยุทธศาสตร์ฯ เป็นนโยบายและแผนงานที่สำคัญของประเทศในการเริ่มต้นและเป็นพื้นฐานของการดำเนินความร่วมมือในประเด็นเกี่ยวกับการจัดการขยะในระดับชาติ รวมทั้งเป็นส่วนสำคัญในการเปลี่ยนแปลงทิศทางการทำงานของรัฐบาลทุกระดับเพื่อนำไปสู่การพัฒนาระบบนิเวศอย่างยั่งยืน

สาระสำคัญของ 1992 National Strategy for Ecologically Sustainable Development เป็นการกำหนดแนวทางการดำเนินงานของรัฐบาลทุกระดับในการรักษาระบบนิเวศอย่างยั่งยืนในประเด็นสาขาต่าง ๆ (Sectoral Issues) ได้แก่ เกษตรกรรม การประมง ทรัพยากรป่าไม้ การผลิต การเหมืองแร่ การวางแผนการขนส่งและชุมชนเมือง การท่องเที่ยว และการใช้ ผลิต และขนส่งพลังงาน เช่น ในประเด็นสาขาเกษตรกรรม รัฐบาลมีแนวทางในการส่งเสริมการใช้ทรัพยากรน้ำและที่ดินอย่างยั่งยืนโดยปรับปรุงระบบน้ำให้มีความสะอาด กำหนดแนวทางในการลดปัญหาความเสื่อมโทรมของที่ดิน คุ้มครองความหลากหลายและระบบนิเวศ โดยอาศัยความร่วมมือในการดำเนินการร่วมกันระหว่างรัฐบาลกลาง รัฐบาลแห่งรัฐ และรัฐบาลท้องถิ่น ภาคสังคม และภาคเกษตรกรรม เป็นต้น นอกจากนี้ แผนยุทธศาสตร์ฯ ได้กำหนดประเด็นระหว่างสาขา (Intersectoral Issues) อีกหลายประเด็น เช่น ความหลากหลายทางชีวภาพ ระบบการอนุรักษ์ธรรมชาติ การดำเนินการตัดสินใจและการวางแผนการใช้ที่ดิน และการจัดการและการลดปริมาณของเสีย เป็นต้น

^๑Department of the Environment and Energy, 'National Strategy for Ecologically Sustainable Development' <<http://www.environment.gov.au/about-us/esd/publications/national-esd-strategy>>

ปัจจุบันนโยบายเกี่ยวกับการจัดการขยะแห่งชาติของออสเตรเลียฉบับล่าสุด คือ National Waste Policy: Less Waste, More Resources 2018 เป็นนโยบายระดับชาติที่ได้กำหนดกรอบแผนการทำงานของรัฐบาลทุกระดับและการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน โดยเน้นย้ำการนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์และผลิตเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ใหม่ขึ้นทดแทน ทั้งนี้ National Waste Policy เป็นกรอบแผนงานระยะยาวไปจนกระทั่งถึงปี ค.ศ. ๒๐๓๐ (พ.ศ. ๒๕๗๓) มีนโยบายสำคัญ ได้แก่ การตอบสนองต่อความท้าทายในการจัดการขยะและการฟื้นฟูแหล่งทรัพยากรธรรมชาติในออสเตรเลีย การสะท้อนการเปลี่ยนแปลงของโลกเพื่อมุ่งไปสู่การพัฒนาทางเศรษฐกิจ และการจัดให้มีกรอบงานสำหรับธุรกิจเพื่อคิดค้นนวัตกรรมและพัฒนาเทคโนโลยีต่าง ๆ

หลักการสำคัญของ National Waste Policy ประกอบด้วย การหลีกเลี่ยงการมีขยะ การพัฒนาการฟื้นฟูแหล่งทรัพยากร การเพิ่มการใช้วัตถุดิบที่ผ่านการนำกลับมาใช้ใหม่และสร้างตลาดสำหรับผลิตภัณฑ์ที่นำกลับมาใช้ใหม่ การสร้างระบบการจัดการให้ดีขึ้นเพื่อสุขภาพที่ดีของประชาชน และการปรับปรุงข้อมูลเพื่อสนับสนุนนวัตกรรม แนะนำการลงทุนและช่วยผู้บริโภคในการตัดสินใจ

การจัดการขยะเป็นมาตรการหนึ่งที่รัฐธรรมนูญแห่งเครือรัฐออสเตรเลียได้บัญญัติรองรับไว้รวมตลอดทั้งกฎหมายกลางแห่งเครือรัฐ ความตกลงระหว่างรัฐบาลแต่ละระดับในออสเตรเลีย และกฎหมายหรือนโยบายต่าง ๆ ที่รัฐและท้องถิ่นเป็นผู้กำหนดขึ้น โดยกฎหมายที่ตราขึ้นเหล่านี้ได้กำหนดหลักเกณฑ์ที่สอดคล้องกับพันธกรณีระหว่างประเทศที่ออสเตรเลียเป็นรัฐภาคี ซึ่งครอบคลุมถึงเรื่องการนำเข้าและส่งออกขยะอันตราย การดูแลผลิตภัณฑ์ ก๊าซเรือนกระจกสังเคราะห์ การคุ้มครองสภาพแวดล้อม และการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ

นอกจากนี้ ในแต่ละรัฐได้มีการออกนโยบายเกี่ยวกับการจัดการสภาพแวดล้อมและการจัดการชุมชนเพื่อให้ประชาชนมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เช่น รัฐนิวเซาท์เวลส์ ได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์ที่ชื่อว่า “EPA Strategic Plan 2017-21” ที่มีสาระสำคัญเป็นการมุ่งคุ้มครองชุมชนที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาสิ่งแวดล้อม การคุ้มครองสุขภาพและความเป็นอยู่ที่ดีของประชาชน การคุ้มครองสิ่งแวดล้อมจากผลกระทบของขยะ การสร้างความรู้สึกรับประกันให้แก่ประชาชนที่ต้องเผชิญกับปัญหาสิ่งแวดล้อม รวมทั้งการคุ้มครองมูลค่าทางสิ่งแวดล้อม โดยแผนยุทธศาสตร์ฯ ได้กำหนดภารกิจหลักของรัฐในการดำเนินการด้านสิ่งแวดล้อมในช่วงระหว่างปี ค.ศ. ๒๐๑๗ – ๒๐๒๑ (พ.ศ. ๒๕๖๐ - ๒๕๖๔) ในประเด็นเกี่ยวกับสุขภาพของมนุษย์และการคุ้มครองด้านสิ่งแวดล้อม หลักปฏิบัติที่ดี การจัดการด้านสิ่งแวดล้อมที่มีประสิทธิภาพ การจัดการขยะอย่างสร้างสรรค์ การวางแผนยุทธศาสตร์ที่เหมาะสม การมีส่วนร่วมของผู้มีส่วนได้เสียและชุมชนอย่างมีประสิทธิภาพ และการจัดการองค์การอย่างสร้างสรรค์

ทั้งนี้ โดยออสเตรเลียมีกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม การบริหารจัดการขยะและของเสียอันตรายต่าง ๆ จำนวนหลายฉบับ เช่น

(๑) พระราชบัญญัติคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ ค.ศ. ๑๙๙๙ (the Environment Protection and Biodiversity Conservation Act 1999 (EPBC Act)) ซึ่งเป็นกฎหมายกลางด้านสิ่งแวดล้อมของออสเตรเลีย เพื่อกำหนดกรอบทางกฎหมายในการปกป้องและจัดการพืชพรรณสัตว์ป่าชุมชนนิเวศวิทยาและแหล่งมรดกที่สำคัญระดับประเทศและระดับสากล ซึ่งเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมของประเทศ โดย EPBC Act ได้บัญญัติให้มีการใช้กฎเกณฑ์การคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ (Environment Protection and Biodiversity Conservation Regulations) โดยกำหนดบทบัญญัติเกี่ยวกับการออกใบอนุญาตและใบอนุญาตสำหรับกิจกรรมต่าง ๆ ในที่ดินของเครือรัฐ (Commonwealth land) และที่ดินมีผลต่อเครือรัฐ (land affecting

the Commonwealth) ซึ่งการไม่ปฏิบัติตามกฎหมายจะต้องได้รับโทษทั้งทางอาญาและทางแพ่ง รวมทั้งการเยียวยาแก้ไขความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมและความหลากหลายทางชีวภาพตามคำสั่งของศาล

(๒) พระราชบัญญัติว่าด้วยของเสียอันตราย (Hazardous Waste (Regulation of Exports and Imports) Act 1989) เป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ในการกำกับดูแลการส่งออก นำเข้า และขนส่งขยะอันตราย เพื่อสร้างความเชื่อมั่นว่า ขยะอันตรายจะได้รับการจัดการที่เหมาะสมกับความเป็นอยู่ของมนุษย์และสภาพแวดล้อมทั้งภายในและภายนอกออสเตรเลีย และเพื่อป้องกันผลกระทบของของเสียที่จะเกิดอันตรายต่อสังคม โดยขอบเขตความหมายของคำว่า “ขยะอันตราย” จะอยู่ภายใต้ขอบเขตตามที่อนุสัญญาบาเซลว่าด้วยการควบคุมการเคลื่อนย้ายข้ามแดนของของเสียอันตรายและการกำจัด (Basel Convention on the Control of Transboundary Movements of Hazardous Wastes and their Disposal) และหลักเกณฑ์ที่ OECD ได้กำหนดไว้

(๓) พระราชบัญญัติสภาคุ้มครองสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (National Environment Protection Council Act 1994 (Commonwealth)) เป็นกฎหมายที่มีการกำหนดมาตรการที่เรียกว่า “National Environment Protection Measures (NEPMs)” ที่กำหนดขึ้นเพื่อช่วยเหลือด้านการคุ้มครองและจัดการกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับด้านสิ่งแวดล้อมของประเทศ โดยมีมาตรการสำคัญ ๒ ประการ ดังนี้

๑) มาตรการการเคลื่อนย้ายขยะควบคุมระหว่างรัฐและเขตการปกครองตนเอง (Movement of Controlled Wasted between States and Territories NEPMs) เป็นเครื่องมือที่ทำให้การเคลื่อนย้ายและการขนส่งขยะควบคุมระหว่างรัฐและเขตการปกครองตนเองเป็นไปอย่างเหมาะสมและสอดคล้องกับหลักปฏิบัติทางสิ่งแวดล้อมในการจัดการขยะควบคุม

๒) มาตรการจัดการบรรจุหีบห่อผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้ว (Used Packaging Materials NEPMs) เป็นเครื่องมือในการลดความเสื่อมโทรมของสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นจากการกำจัดบรรจุหีบห่อผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วและคงไว้ซึ่งวัตถุดิบทางธรรมชาติโดยวิธีการนำบรรจุหีบห่อผลิตภัณฑ์ที่ใช้แล้วกลับมาใช้ใหม่

(๔) พระราชบัญญัติการรายงานข้อมูลด้านพลังงานและก๊าซเรือนกระจกแห่งชาติ (National Greenhouse and Energy Reporting Act 2007 (NGER Act)) เป็นกฎหมายที่มีขึ้นเพื่อกำหนดให้มีการรายงานและเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับการปล่อยก๊าซเรือนกระจก โครงการก๊าซเรือนกระจก การบริโภคและการผลิตพลังงาน และวัตถุประสงค์อื่นที่เกี่ยวข้อง สนับสนุนการดำเนินแผนงานการซื้อขายใบอนุญาตปล่อยก๊าซเรือนกระจก (emissions trading scheme) ในอนาคต ตลอดจนช่วยกำหนดแผนงานและกิจกรรมของรัฐบาลกลาง รัฐบาลแห่งรัฐ และรัฐบาลท้องถิ่นหรือเขตการปกครองตนเอง

(๕) พระราชบัญญัติการดูแลผลิตภัณฑ์ประเภทน้ำมัน (Product Stewardship (Oil) Act 2000) ซึ่งเป็นกฎหมายที่กำหนดกรอบแผนงานและการให้สิทธิประโยชน์ในการดำเนินแผนงานการจัดการผลกระทบของผลิตภัณฑ์ประเภทน้ำมัน มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาการจัดการผลิตภัณฑ์ประเภทน้ำมันที่ใช้แล้ว การสร้างความเชื่อมั่นในการจัดการสิ่งแวดล้อมอย่างยั่งยืน และสนับสนุนทางเลือกในการนำน้ำมันที่ใช้แล้วมาใช้ใหม่เพื่อประโยชน์ทางเศรษฐกิจ โดยการจะได้รับสิทธิประโยชน์ตามกฎหมายนี้ ผู้ดำเนินการจะต้องขึ้นทะเบียนเพื่อรับสิทธิประโยชน์ดังกล่าวด้วย

(๖) พระราชบัญญัติการดูแลผลิตภัณฑ์ (Product Stewardship Act 2011) เป็นกฎหมายที่กำหนดกรอบแผนงานในด้านการจัดการผลกระทบของผลิตภัณฑ์อย่างมีประสิทธิภาพต่อสิ่งแวดล้อม สุขภาพ และความปลอดภัย โดยเฉพาะผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการกำจัดผลิตภัณฑ์และของเสียที่เกี่ยวข้อง กรอบแผนงานที่ออกตามกฎหมายนี้รวมถึงการจัดการผลกระทบของผลิตภัณฑ์ที่เกิดจากความสมัครใจ ความร่วมมือ และเป็นมาตรการบังคับ นอกจากนี้ กฎหมายได้สนับสนุนแผนงานแห่งชาติสำหรับการนำ

คอมพิวเตอร์และโทรทัศน์มาใช้ใหม่ (National Television and Computer Recycling Scheme (NTCRS)) ซึ่งออกตาม Product Stewardship (Televisions and Computers) Regulations 2011 แผนงานดังกล่าว มีผลทำให้ขยะอิเล็กทรอนิกส์ประมาณ ๒๓๐,๐๐๐ ตัน สามารถนำกลับมาใช้ใหม่ได้

๒. แนวนโยบายและกฎหมายเกี่ยวกับการจัดวางผังเมือง

บทบัญญัติรัฐธรรมนูญของเครือรัฐออสเตรเลียไม่มีบทบัญญัติที่กำหนดให้รัฐบาลกลาง มีหน้าที่ในการจัดวางผังเมือง (Urban planning) ไร่แต่อย่างใด แต่ในทางปฏิบัติที่ผ่านมา รัฐบาลกลางได้มีบทบาทในการจัดการผังเมืองของออสเตรเลียผ่านการกำหนดกฎเกณฑ์ในการพัฒนาพื้นที่ด้านสิ่งแวดล้อม หรือผ่านการกำหนดการพัฒนากิจกรรมในพื้นที่ของรัฐ โดยในปี ค.ศ. ๒๐๑๑ รัฐบาลกลางโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงโครงสร้างพื้นฐาน (Minister for Infrastructure) ได้ออกนโยบายผังเมืองแห่งชาติ (The National Urban Policy) ซึ่งเป็นการตั้งเป้าหมายที่ครอบคลุมเพื่อให้รัฐบาลแห่งรัฐพัฒนาเมืองต่าง ๆ และเพื่อให้ รัฐบาลแห่งรัฐบริหารจัดการด้านการผังเมืองอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืนเป็นครั้งแรก ซึ่งนโยบายผังเมืองแห่งชาติ ได้แสดงให้เห็นถึงแผนการการปฏิรูปผังเมือง โดยเป็นการสร้างหลักการและลำดับความสำคัญระดับชาติ เพื่อเป็นแนวทางแก่รัฐและดินแดนต่าง ๆ ในการพัฒนาระบบแผนยุทธศาสตร์ เพื่อทำให้แน่ใจว่าจะมีการพัฒนาเมืองต่าง ๆ อย่างยั่งยืนและน่าอยู่ การแสดงให้เห็นแนวทางของรัฐบาลกลางในการบูรณาการนโยบาย การลงทุน กิจกรรมในเมือง ร่วมกับดินแดนและรัฐบาลท้องถิ่น ภาคเอกชน และชุมชน และการสรุปวิธีการที่รัฐบาลกลางจะจัดการกับความตกลงของสภารัฐบาลออสเตรเลีย (Council of Australian Governments (COAG)) ผ่านทางนโยบายการลงทุนและกิจกรรมต่าง ๆ

ต่อมาในปี ค.ศ. ๒๐๑๖ ออสเตรเลียได้มีการประกาศนโยบายผังเมืองแห่งชาติฉบับใหม่ ที่กำหนดหลักการเกี่ยวกับ Smart Cities Plan โดยนโยบายฉบับนี้มุ่งเน้นไปที่การวางแผนและการลงทุน ในเมืองใหญ่เช่นเดียวกับในเมืองเล็ก โดยประกอบด้วยรายละเอียด ๓ เรื่องหลัก^๒ ได้แก่ (๑) การลงทุนอัจฉริยะ ที่มุ่งเน้นที่การจัดการหาเงินทุน เช่น การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน (๒) นโยบายอัจฉริยะที่มีการกำหนดกลไก “ข้อตกลงเมือง” (City Deals) ซึ่งคล้ายแนวทางของสหราชอาณาจักร การปฏิรูปกฎระเบียบ และการรวบรวมข้อมูลระดับในเมือง และ (๓) เทคโนโลยีอัจฉริยะที่มุ่งเน้นด้านเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต (Disruptive technologies) ข้อมูลเปิดและเรียลไทม์ (open and real-time data) และนวัตกรรม การประหยัดพลังงาน (energy-efficiency innovations)

ทั้งนี้ โดยหน่วยงานของออสเตรเลียที่เกี่ยวข้องกับการจัดวางผังเมือง มีหลายหน่วยงาน ได้แก่

(๑) Department of Planning and environment รับผิดชอบการพัฒนาเมือง และการวางแผนการใช้ประโยชน์ที่ดินใน NSW โดยประสานงานร่วมกับชุมชน ภาคธุรกิจ และท้องถิ่น แต่หากมีการวางแผนการพัฒนาเมืองจะมีกลุ่มอุตสาหกรรมสำคัญ (peak industry group) เข้ามามีบทบาทในการดำเนินการ ได้แก่ the Planning Institute of Australia และมี Planning Assessment Commission เป็นคณะกรรมการ ที่เป็นอิสระจากฝ่ายบริหารทำหน้าที่พิจารณาอนุญาตคำขอพัฒนาโครงการต่าง ๆ ตลอดจนให้คำแนะนำ ในการวางแผนการใช้ประโยชน์ที่ดินและการพัฒนาเมืองแก่ท้องถิ่น

(๒) Office of Local Government เป็นหน่วยงานที่ปฏิบัติหน้าที่ภายใต้ Local Government Act 1993 โดยมีอำนาจหน้าที่ในพื้นที่เฉพาะตามที่กฎหมายกำหนดให้เป็น local government area อย่างไรก็ดี แม้พื้นที่บางส่วนจะได้รับการจัดให้เป็น local government area แต่ก็อาจมีบทกเว้นมิให้

^๒<https://www.oecd.org/regional/regional-policy/national-urban-policy-Australia.pdf>

กฎหมายนี้ใช้บังคับได้หากมีการกำหนดเป็นอำนาจหน้าที่ของสภาท้องถิ่น (Council) ซึ่งมีฐานะเป็น community leadership ที่ทำหน้าที่ในการจัดหาบริการและสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่เพียงพอสำหรับชุมชน โดยสภาท้องถิ่นมีหน้าที่ต้องบริหารจัดการการให้บริการและสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าว เพื่อให้เกิดการใช้ประโยชน์ในชุมชนอย่างคุ้มค่าและทั่วถึง

(๓) Urban Growth NSW เป็นองค์กรที่เป็น State-Owned Corporation จัดตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๒๐๑๓ (พ.ศ. ๒๕๕๖) ที่ทำงานด้านการพัฒนาชุมชนในมิติต่าง ๆ ให้แก่รัฐ NSW เช่น โครงสร้างพื้นฐานของรัฐ การขนส่ง การทำงาน การจัดที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดการวางแผนที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาเมืองในอนาคตของ NSW (planning and delivery of major urban transformation programs)

๓. แนวนโยบายและกฎหมายเกี่ยวกับการให้เอกชนร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ

โดยที่มาตรา ๕๑ ของรัฐธรรมนูญของเครือรัฐออสเตรเลียไม่ได้กำหนดให้การร่วมลงทุนเป็นอำนาจของรัฐบาลแห่งเครือรัฐออสเตรเลีย การร่วมลงทุนจึงเป็นเรื่องที่รัฐบาลของแต่ละรัฐและท้องถิ่นจะสามารถดำเนินการได้เอง โดยออสเตรเลียมีการให้เอกชนร่วมลงทุนกับภาครัฐมาเกือบ ๓๐ ปีแล้ว โดยรัฐวิคตอเรียเป็นรัฐแรกที่จัดตั้งหน่วยงานที่ทำหน้าที่ดูแลด้านการร่วมลงทุนระหว่างรัฐและเอกชน โดยนำรูปแบบมาจากสหราชอาณาจักร ซึ่งทำให้มีการใช้คำว่า “การร่วมลงทุนระหว่างเอกชนและรัฐ (Public Private Partnership)” เพื่อใช้เรียกการร่วมกันจัดการระหว่างเอกชนและรัฐในรูปแบบต่าง ๆ เป็นครั้งแรก โดยในเวลาต่อมา รัฐอื่น ๆ ได้ใช้รูปแบบของรัฐวิคตอเรียเป็นต้นแบบในการกำหนดนโยบายและการดำเนินการด้านการร่วมลงทุน

รัฐบาลแห่งเครือรัฐออสเตรเลียได้เข้ามามีบทบาทในปี พ.ศ. ๒๕๔๘ โดยกระทรวงสาธารณสุขและการพัฒนาภูมิภาคได้ร่วมกับรัฐรวมทั้งดินแดนในเครือรัฐ ภาคเอกชน และผู้มีส่วนได้เสียจัดทำคู่มือกลางด้านการร่วมลงทุน (National Public Private Partnership Guidelines) ซึ่งคู่มือกลางดังกล่าวได้รับความเห็นชอบจากที่ประชุมฝ่ายบริหารของเครือรัฐออสเตรเลีย (Council of Australia Governments - COAG) เมื่อวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๑ เพื่อกำหนดกรอบในการให้ภาคเอกชนเข้ามาทำงานร่วมกับภาครัฐในการให้บริการสาธารณะและบริการอื่นที่เกี่ยวข้อง คู่มือนี้ได้รวบรวมคู่มือของรัฐและดินแดนต่าง ๆ ให้เป็นคู่มือกลางในการดำเนินงานด้านการร่วมลงทุนของประเทศ (unified national framework) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดซื้อจัดจ้างด้านสาธารณสุข ปลอดภัย ค่าใช้จ่ายในการร่วมลงทุน และลดสิ่งที่ทำให้การเข้ามามีส่วนร่วมในตลาดสาธารณสุขไม่เป็นที่ดึงดูด ทั้งนี้ ออสเตรเลียไม่มีกฎหมายกลางที่กำหนดเกี่ยวกับการร่วมลงทุน ดังนั้น คู่มือกลางดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็น soft law ให้ทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องปฏิบัติตามในการจัดซื้อจัดจ้างสำหรับโครงการที่มีการร่วมลงทุน แต่ไม่รวมถึงการดำเนินการของรัฐบาลท้องถิ่น

คู่มือกลางด้านการร่วมลงทุนประกอบด้วยข้อมูล ๒ ส่วน ได้แก่ ส่วนนโยบายและส่วนคู่มือด้านการร่วมลงทุน โดยส่วนนโยบายได้กำหนดหลักการที่สำคัญของคู่มือกลางไว้ ได้แก่ การผูกพันตนของรัฐบาลทั้งในระดับเครือรัฐ ระดับรัฐ และรัฐบาลระดับท้องถิ่น การกำหนดขอบเขตของสาธารณูปโภค (public infrastructure) และบริการที่เกี่ยวข้อง (related services) ในบริบทของโครงการร่วมลงทุน มูลค่าของโครงการที่จะมีความคุ้มค่าในการร่วมลงทุน (financial thresholds) การประเมินโครงการ และหน่วยงานผู้รับผิดชอบ รวมทั้งกำหนดนิยามของการร่วมลงทุนระหว่างรัฐและเอกชนว่าหมายความว่า “กรณีที่ภาคเอกชนเป็นผู้จัดทำสาธารณูปโภคและบริการที่เกี่ยวข้อง ซึ่งภาคเอกชนเป็นผู้ลงทุนหรือจัดหาเงิน (financing) ทั้งนี้ ไม่รวมถึงกรณีการลงทุนของภาคเอกชนที่รัฐบาล

ไม่มีความสนใจในการให้บริการสาธารณะนั้นโดยตรง เช่น ท่อก๊าซระหว่างมลรัฐ หรือถนนที่สร้างเชื่อมระหว่างเมืองไปยังท่าเรือ” โดยหลักการของการร่วมลงทุน ๘ ประการ ที่กำหนดไว้ในส่วนนโยบาย ได้แก่ (๑) ความคุ้มค่าเงิน (value for money) ซึ่งเป็นหลักการที่สำคัญมากที่จะต้องคำนึงถึงในทุกขั้นตอนของการดำเนินการและเป็นเหตุผลให้สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงการลงทุนและการจัดหาเงินของการร่วมลงทุนได้ (modified funding and financing) (๒) ประโยชน์สาธารณะ (๓) การจัดสรรความเสี่ยง (risk allocation) (๔) การเน้นการได้รับบริการตามที่กำหนดมากกว่าวิธีการให้บริการ เพื่อเปิดโอกาสให้มีการสร้างนวัตกรรม (output oriented) (๕) ความโปร่งใส (๖) ความรับผิดชอบของหน่วยงานรัฐที่มีหน้าที่ให้บริการ (accountability) (๗) การให้ตลาดเข้ามามีส่วนร่วม และ (๘) การบริหารจัดการสัญญาอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ทั้งนี้ โดยในแต่ละเขตการปกครองที่มีรัฐบาลปกครองตนเองจะมีรัฐมนตรีที่ทำหน้าที่รับผิดชอบดูแลด้านนโยบายและคู่มือการร่วมลงทุน รวมทั้งให้คำปรึกษาแก่หน่วยงานต่าง ๆ ด้านการร่วมลงทุน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นรัฐมนตรีที่ทำหน้าที่ด้านคลังหรือการเงิน รัฐมนตรีกระทรวงเจ้าสังกัดของหน่วยงานที่มีการร่วมลงทุนจะเป็นผู้รับผิดชอบโครงการร่วมลงทุนนั้น ๆ เว้นแต่รัฐบาลจะกำหนดให้เป็นอย่างอื่น

ส่วนคู่มือด้านการร่วมลงทุนประกอบด้วยคู่มือใน ๘ ด้าน ได้แก่ (๑) วิธีการวิเคราะห์เพื่อเลือกใช้วิธีการในการจัดซื้อจัดจ้าง (๒) คู่มือของผู้ปฏิบัติ (๓) หลักการทางพาณิชย์ที่ใช้กับการร่วมลงทุนในการให้บริการสาธารณะด้านสังคม เช่น ข้อสัญญา กรรมสิทธิ์ การอนุญาตก่อสร้างและดำเนินงาน ประเด็นด้านสิ่งแวดล้อม การเข้าถึงบริเวณพื้นที่โครงการ (๔) คู่มือการทำมูลค่าโครงการทั้งโครงการหารัฐเป็นผู้จัดทำ (Project Sector Comparator - PSC) เพื่อนำมาใช้ในการคิดความคุ้มค่าเงิน (๕) วิธีการคำนวณอัตราส่วนลด (discount rate) (๖) เงื่อนไขและกระบวนการในการร่วมลงทุนของแต่ละเขตการปกครองที่มีรัฐบาลปกครองตนเอง (๗) หลักการทางพาณิชย์ที่ใช้กับการร่วมลงทุนในการให้บริการสาธารณะด้านเศรษฐกิจ และ (๘) แผนภูมิในการใช้หลักการทางพาณิชย์ ซึ่งคู่มือแต่ละส่วนจะได้รับการทบทวนและแก้ไขภายใต้บริบทในเรื่องนั้น ๆ ตามความจำเป็น ทำให้คู่มือแต่ละส่วนมีการทบทวนแก้ไขเพิ่มเติมในเวลาที่แตกต่างกัน

๔. สรุปผลการประชุมร่วมกับหน่วยงานต่าง ๆ ของเครือรัฐออสเตรเลีย

๔.๑ การประชุมร่วมกับ Department of the Environment and Energy ในประเด็นหลักเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายในการควบคุมดูแลด้านสิ่งแวดล้อม และการบริหารจัดการขยะ

ด้วยขนาดพื้นที่ของประเทศออสเตรเลียที่มีขนาดพื้นที่กว้างใหญ่เป็นอันดับหกของโลก จึงทำให้ในแต่ละภูมิภาคของประเทศมีความแตกต่างกันทั้งทางสภาพภูมิศาสตร์ สภาพภูมิอากาศ สภาพสิ่งแวดล้อมและความหลากหลายทางชีวภาพของบรรดาสัตว์และพืชพรรณต่าง ๆ การดูแลและบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อมและการบริหารจัดการมลพิษและขยะของประเทศออสเตรเลีย จึงมีความแตกต่างกันตามความเหมาะสมของแต่ละพื้นที่ ประกอบกับเครือรัฐออสเตรเลียมีการจัดรูปแบบการบริหารราชการแผ่นดินออกเป็นรัฐบาล ๓ ระดับ ได้แก่ รัฐบาลระดับเครือรัฐหรือรัฐบาลกลาง (Commonwealth Government) รัฐบาลแห่งรัฐ (State) และรัฐบาลท้องถิ่น การดำเนินงานด้านการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมจึงมีการแบ่งแยกอำนาจหน้าที่รับผิดชอบของรัฐบาลแต่ละระดับอย่างชัดเจน กล่าวคือ (๑) รัฐบาลกลาง จะทำหน้าที่ในระดับประเทศและระหว่างประเทศ โดยมีหน้าที่รับผิดชอบในการตรากฎหมาย กำหนดยุทธศาสตร์ กรอบแผนงานในการจัดการสิ่งแวดล้อมและขยะ และการจัดทำความตกลงระหว่างประเทศต่าง ๆ ซึ่งโดยส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมหรือพลเมืองของประเทศในภาพรวม รวมทั้งทำหน้าที่ในการขับเคลื่อน

และประสานการดำเนินงานของมลรัฐและท้องถิ่นให้ดำเนินการตามแนวนโยบายของรัฐบาล ทั้งนี้ ในการบังคับใช้กฎหมายจะมีลักษณะเป็นการทำความตกลงร่วมกันระหว่างรัฐบาลกลางกับรัฐบาลมลรัฐและเขตการปกครองตนเอง (๒) รัฐบาลระดับมลรัฐและเขตการปกครองตนเอง มีหน้าที่ในการดำเนินงานด้านการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและจัดการขยะภายในเขตมลรัฐหรือเขตการปกครองตนเองตามแนวทางที่รัฐบาลกลางกำหนด โดยรัฐบาลมลรัฐและเขตการปกครองมีอำนาจออกกฎหมายเพื่อบริหารจัดการสิ่งแวดล้อมของมลรัฐหรือเขตการปกครองตนเองได้โดยตรง แต่การออกกฎหมายหรือมาตรการต่าง ๆ จะต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายของรัฐบาลกลาง และอยู่ภายใต้แนวนโยบาย กฎหมาย และแผนงานที่รัฐบาลกลางกำหนด และ (๓) รัฐบาลระดับท้องถิ่น ซึ่งปัจจุบันมีองค์กรส่วนท้องถิ่น (Local Councils) จำนวนมากกว่า ๕๐๐ แห่ง มีบทบาทและหน้าที่สำคัญในการให้บริการและดำเนินการในการจัดการขยะภายในเขตท้องถิ่นของตนเองตามที่กำหนดไว้ในกรอบและแผนงานตามกฎหมายของแต่ละมลรัฐและเขตการปกครองนั้น

(ก) การบริหารจัดการด้านสิ่งแวดล้อม

การจัดการสิ่งแวดล้อมและขยะในระดับรัฐบาลกลางจะดำเนินการโดย Department of the Environment and Energy (DoEE) ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐบาลกลางที่ทำหน้าที่ในการกำหนดยุทธศาสตร์ แผนงาน และนโยบายต่าง ๆ เพื่อปกป้องและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม แหล่งน้ำ สนับสนุนการดำเนินการด้านสภาพภูมิอากาศ และการจัดหาแหล่งพลังงานที่เหมาะสมและราคาถูกลง นอกจากนี้ ยังมีหน้าที่ในการกำกับดูแลการปฏิบัติตามกฎหมายด้านสิ่งแวดล้อม เพื่อให้หน่วยงานระดับมลรัฐและองค์กรส่วนท้องถิ่นดำเนินการตามแนวทางที่กฎหมายกำหนด รวมทั้งสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานทุกหน่วยอย่างบูรณาการ เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายด้านสิ่งแวดล้อมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ยกตัวอย่างเช่น กรณีพื้นที่บริเวณ Great Barrier Reef ซึ่งเป็นแนวปะการังนอกชายฝั่งที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในโลกบริเวณนอกชายฝั่งของรัฐควีนแลนด์ จะมีการจัดตั้งหน่วยงานสาขาด้านการดูแลสิ่งแวดล้อมขึ้นเพื่อทำหน้าที่ในการดูแลพื้นที่บริเวณดังกล่าวเป็นการเฉพาะ รวมตลอดทั้งมีภาคเอกชนที่ทำงานวิจัยด้านสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะมีการประสานและบูรณาการการทำงานร่วมกันอันทำให้การบังคับใช้กฎหมายด้านสิ่งแวดล้อมเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

กฎหมายด้านสิ่งแวดล้อมที่อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลการปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมายของ Department of the Environment and Energy (DoEE) นั้น นอกจากจะมีกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ ค.ศ. ๑๙๙๙ (the Environment Protection and Biodiversity Conservation Act 1999 (EPBC Act)) ซึ่งเป็นกฎหมายด้านสิ่งแวดล้อมโดยตรงแล้ว ยังมีกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการสิ่งแวดล้อม ทรัพยากรธรรมชาติ และพลังงานอีกจำนวนหลายฉบับที่อยู่ภายใต้การบริหารของ DoEE เช่น กฎหมายว่าด้วยสภาคุ้มครองสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (National Environment Protection Council Act 1994) กฎหมายว่าด้วยการบริหารจัดการก๊าซเรือนกระจกสังเคราะห์และการปกป้องโอโซน (Ozone Protection and Synthetic Greenhouse Gas Management Act 1989) กฎหมายว่าด้วยการดูแลผลิตภัณฑ์ (Product Stewardship Act 2011) กฎหมายว่าด้วยการควบคุมพลังงานสะอาด (Clean Energy Regulator 2011) และกฎหมายว่าด้วยองค์การพลังงานทดแทนของออสเตรเลีย (Australian Renewable Energy Agency Act 2011) เป็นต้น

กฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพ ค.ศ. ๑๙๙๙ เป็นกฎหมายหลักด้านสิ่งแวดล้อมของประเทศที่กำหนดให้อำนาจรัฐบาลกลางในการจัดการสิ่งแวดล้อมและเป็นอำนาจเหนือกว่ามลรัฐ โดยกฎหมายนี้มีวัตถุประสงค์เป็นการจัดให้มีการปกป้องรักษาและคุ้มครองสิ่งแวดล้อมและความหลากหลายทางชีวภาพ ซึ่งครอบคลุมถึงการดูแลพื้นที่อาศัยของสัตว์ที่มี

ความเสี่ยงต่อการสูญพันธุ์ พื้นที่มรดกโลก พื้นที่ชุ่มน้ำ สภาพแวดล้อมทางทะเล รวมถึงการจัดการน้ำ ในเหมืองแร่ นิวเคลียร์ ทั้งนี้ กฎหมายได้กำหนดหลักการสำคัญไว้ ๔ ส่วน ได้แก่

ส่วนที่หนึ่ง กำหนดให้รัฐบาลกลางมีอำนาจในการดูแลการดำเนินการต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งรวมถึงการดูแลผลกระทบที่จะเกิดกับสัตว์ พืช หรือพันธุ์ไม้บางชนิดที่ระบุไว้ในบัญชีเฉพาะ โดยหากจะมีการดำเนินการใด ๆ ที่ก่อให้เกิดผลกระทบจะต้องได้รับอนุญาตจากรัฐบาลกลาง

ส่วนที่สอง กำหนดให้รัฐบาลกลางมีอำนาจในการประกาศจัดตั้งเขตคุ้มครองสิ่งแวดล้อม เขตอุทยานแห่งชาติ หรือเขตพื้นที่มรดกโลกที่จะอยู่ภายใต้การคุ้มครองดูแลโดยรัฐบาลกลางได้

ส่วนที่สาม กำหนดให้รัฐบาลกลางสามารถแทรกแซงการดำเนินงานของมลรัฐหรือเขตการปกครองตนเองได้ หากการกำหนดมาตรการหรือการดำเนินการของมลรัฐหรือเขตการปกครองตนเอง อาจก่อให้เกิดผลกระทบหรือความเสียหายต่อสิ่งแวดล้อมหรือทรัพยากรธรรมชาติของประเทศ หรือการบริหารจัดการก่อให้เกิดปัญหาต่อประเทศในภาพรวม เช่น กรณีการคุ้มครองโคอาล่า (Koala) เนื่องจากเป็นสัตว์ที่มีความเสี่ยงต่อการสูญพันธุ์ รัฐบาลกลางก็จะมีอำนาจในการแทรกแซงและกำหนดมาตรการในการกำกับดูแลการดำเนินการของมลรัฐหรือเขตการปกครองตนเองได้

ส่วนที่สี่ กำหนดหน้าที่ในการจัดทำประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของโครงการต่าง ๆ เช่น การสร้างถนน ท่าอากาศยาน โดยรัฐบาลกลางมีอำนาจในการเข้าไปตรวจสอบการดำเนินโครงการของหน่วยงานต่าง ๆ ได้

(ข) การจัดการขยะ มลพิษ และสารเคมี

ออสเตรเลียเป็นประเทศที่มีทั้งการนำเข้าและส่งออกขยะเช่นเดียวกับประเทศอื่น ๆ เช่น ประเทศจีนและประเทศไทย ซึ่งเมื่อประเทศต่าง ๆ มีการปรับปรุงนโยบายการนำเข้าและส่งออกขยะ เช่น ประเทศจีนได้มีการประกาศนโยบายห้ามนำเข้าขยะเมื่อปี ค.ศ. ๒๐๑๗ ซึ่งครอบคลุมถึงขยะพลาสติกและกระดาษ กรณีจึงส่งผลกระทบต่อจัดการขยะของประเทศออสเตรเลียด้วย ทำให้ทุกภาคส่วนต่างตระหนักถึงปัญหาดังกล่าว และมีความเห็นในทางเดียวกันว่า ออสเตรเลียต้องมีแนวทางในการบริหารจัดการขยะที่มีประสิทธิภาพมากกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน หน่วยงานทุกภาคส่วนทั้งภาครัฐ องค์กรส่วนท้องถิ่น ภาคเอกชน ชุมชน และประชาชน ต้องมีการสร้างความร่วมมือในการจัดการขยะที่ชัดเจนและบูรณาการการจัดการร่วมกันตั้งแต่ต้นทางของขยะ การรวบรวม การจัดเก็บ การคัดแยก การขนส่ง จนถึงปลายทางของการกำจัดขยะและการนำขยะกลับมาใช้ซ้ำ (reuse) หรือนำขยะกลับมาใช้ใหม่ (recycle) ดังนั้น ในปี ค.ศ. ๒๐๑๘ ที่ผ่านมามีการประกาศกำหนดนโยบายเกี่ยวกับการจัดการขยะของประเทศไว้ อย่างชัดเจน ได้แก่ National Waste Policy: Less Waste, More Resources 2018 อันเป็นนโยบายระดับชาติ ระยะยาวไปจนถึงปี ค.ศ. ๒๐๓๐ และได้มีการกำหนดกรอบแผนการทำงานของรัฐบาลทุกระดับและการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน โดยเน้นที่การนำขยะกลับมาใช้ประโยชน์และผลิตเพื่อให้ได้ผลิตภัณฑ์ใหม่ ขึ้นทดแทน โดยนโยบายที่สำคัญ ได้แก่ การตอบสนองต่อความท้าทายในการจัดการขยะและการฟื้นฟูแหล่งทรัพยากรธรรมชาติในออสเตรเลีย การสะท้อนถึงการเปลี่ยนแปลงของโลกเพื่อมุ่งไปสู่การพัฒนาทางเศรษฐกิจ และการให้มีกรอบงานสำหรับธุรกิจเพื่อคิดค้นนวัตกรรมและพัฒนาเทคโนโลยีต่าง ๆ และขณะนี้ รัฐบาลกลางอยู่ระหว่างการจัดทำแผนปฏิบัติการในเรื่องดังกล่าว (National Action Plan) เพื่อให้การดำเนินการตามนโยบายเกี่ยวกับการจัดการขยะของประเทศมีความชัดเจนและหน่วยงานต่าง ๆ มีการนำไปปฏิบัติได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ดี เนื่องจากนโยบายเกี่ยวกับการจัดการขยะของประเทศ (The National Waste Policy) มีลักษณะเป็นเพียงแนวนโยบายเพื่อสร้างความร่วมมือกันระหว่างรัฐบาลกลางกับรัฐบาลมลรัฐ และเขตการปกครองตนเอง ดังนั้น ในกรณีที่รัฐบาลมลรัฐหรือรัฐบาลท้องถิ่นไม่ได้ดำเนินการตามแนวนโยบายดังกล่าว รัฐบาลกลางก็ไม่สามารถที่จะบังคับให้รัฐบาลมลรัฐหรือรัฐบาลท้องถิ่นดำเนินการได้ แต่หากการดำเนินการของรัฐบาลมลรัฐหรือรัฐบาลท้องถิ่นก่อให้เกิดผลกระทบต่อประเทศโดยรวม หน่วยงานผู้รับผิดชอบของรัฐบาลกลางก็จะเปิดให้มีการหารือกับรัฐบาลมลรัฐหรือรัฐบาลท้องถิ่นต่อไป

นอกจากแนวนโยบายเกี่ยวกับการจัดการขยะของประเทศแล้ว ออสเตรเลียยังมีกฎหมายเฉพาะด้านการจัดการขยะ มลพิษ และสารเคมี อีกจำนวนหลายฉบับ โดยมีกฎหมายฉบับที่สำคัญ ดังนี้

๑) Product Stewardship Act 2011

กฎหมายนี้ได้กำหนดกรอบแผนงานการจัดการผลกระทบจากผลิตภัณฑ์หรือขยะที่อาจจะมีต่อสิ่งแวดล้อม สุขภาพ และความปลอดภัย ทั้งระบบ และกำหนดให้มีการควบคุมผลิตภัณฑ์หรือการจัดการดูแลผลิตภัณฑ์ที่ได้รับการรับรองจากรัฐบาลออสเตรเลีย และสนับสนุนให้ผู้ผลิตและผู้นำเข้า เลือกที่จะผลิตหรือนำเข้าอุปกรณ์ที่สามารถนำกลับมาใช้ประโยชน์ใหม่ได้ หรือสามารถทำลายได้ง่าย โดยมีการกำหนดมาตรการสำคัญ ได้แก่ (๑) รัฐบาลประกาศกำหนดคุณภาพของผลิตภัณฑ์ (๒) กำหนดมาตรฐานการทำงานร่วมกันระหว่างภาครัฐและภาคเอกชน เช่น เรื่องการจัดการโทรทัศน์เก่า หรือคอมพิวเตอร์เก่า โดยกำหนดให้มีการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจากผู้ผลิต ผู้นำเข้า และผู้ค้า เพื่อนำเข้ากองทุนจัดการผลิตภัณฑ์เก่า โดยปัจจุบันมี ๕ องค์การที่ทำหน้าที่ในการจัดเก็บ และแยกชิ้นส่วนผลิตภัณฑ์ เพื่อนำชิ้นส่วนนั้น ๆ กลับไปใช้ประโยชน์ในอุตสาหกรรมโทรทัศน์หรือคอมพิวเตอร์เช่นเดิม หรือนำชิ้นส่วนไปใช้ประโยชน์ในอุตสาหกรรมอื่น และ (๓) กำหนดแนวทางการควบคุมดูแลผลิตภัณฑ์ภาคสมัครใจสำหรับผู้ประกอบการภาคเอกชน เพื่อลดผลกระทบจากผลิตภัณฑ์ที่มีผลต่อสิ่งแวดล้อม สุขภาพ และความปลอดภัย โดยภาคเอกชนสามารถที่จะขอรับการรับรองผลิตภัณฑ์จากรัฐบาลได้ หรือกำหนดวิธีการจัดการผลิตภัณฑ์ เช่น การนำโทรศัพท์เคลื่อนที่ เครื่องเก่าไปคืนที่จุดรับคืน (Collection Point) ที่ผู้ผลิตได้จัดไว้ เพื่อให้ผู้ผลิตได้มีการจัดการกับโทรศัพท์เคลื่อนที่เครื่องเก่านั้นต่อไป

๒) Hazardous Waste (Regulation of Exports and Imports) Act 1989

ในส่วนที่เกี่ยวกับการกำจัดขยะอันตรายนั้น รัฐบาลออสเตรเลียได้มีการออก Regulation of Export and Import Act 1989 ซึ่งเป็นการออกกฎหมายเพื่อปฏิบัติตามอนุสัญญาบาเซล ว่าด้วยการควบคุมการเคลื่อนย้ายข้ามแดนของของเสียอันตรายและการกำจัด (Basel Convention on the Control of Transboundary Movements of Hazardous Wastes and their Disposal) โดยกฎหมายมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมการเคลื่อนย้ายขยะอันตรายระหว่างประเทศ ควบคุมการนำเข้าและการส่งออก และขนส่งของเสียอันตราย เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าจะมีการกำจัดหรือจัดการของเสียอันตรายได้อย่างถูกต้องเหมาะสม อันจะก่อให้เกิดความปลอดภัยแก่มนุษย์และสิ่งแวดล้อม ทั้งภายในและภายนอกประเทศออสเตรเลีย โดยกฎหมายได้กำหนดให้ผู้ผลิตและผู้นำเข้าและส่งออกซึ่งผลิตภัณฑ์อันตรายตามความหมายที่กำหนดในอนุสัญญาบาเซลฯ ต้องขออนุญาตจาก DoEE ก่อนการนำเข้าและส่งออกขยะอันตรายดังกล่าว ซึ่งรวมถึงขยะอันตรายที่เกิดจากภาคครัวเรือนด้วย

สำหรับกรณีการกำจัดสารเคมีนั้น รัฐบาลกลางจะมีการประกาศกำหนดชนิดและประเภทของสารเคมีที่รัฐบาลกลางมีอำนาจหน้าที่ควบคุมดูแลเป็นการเฉพาะ โดยจะมีการกำหนดอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของหน่วยงานของรัฐส่วนกลางที่จะรับผิดชอบควบคุมดูแลสารเคมีดังกล่าว รวมทั้งมีการจัดทำมาตรฐานการปฏิบัติต่อสารเคมีนั้นอย่างชัดเจน เพื่อให้หน่วยงานของรัฐ ภาคเอกชน

และประชาชนปฏิบัติตามมาตรฐานดังกล่าวด้วย ซึ่งในการนี้ รัฐบาลมลรัฐหรือรัฐบาลของเขตการปกครองตนเอง และรัฐบาลท้องถิ่นมีอำนาจในการตรากฎหมายเฉพาะเพื่อควบคุมดูแลสารเคมีดังกล่าวได้ รวมทั้งสารเคมีชนิดหรือประเภทอื่นที่รัฐบาลไม่ได้กำหนดไว้ให้อยู่ภายใต้อำนาจการควบคุมดูแลโดยรัฐบาลกลาง ก็จะเป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐบาลมลรัฐหรือรัฐบาลท้องถิ่นในการควบคุมดูแลสารเคมีดังกล่าวได้เช่นกัน

(ค) การจัดการมลพิษทางอากาศ

การจัดการมลพิษทางอากาศของออสเตรเลียจะดำเนินการโดยรัฐบาลกลางและรัฐบาลมลรัฐ โดยหน่วยงานผู้รับผิดชอบของรัฐบาลกลางจะมีการตรวจสอบและรายงานมาตรฐานคุณภาพอากาศที่ดีต่อสุขภาพ มีการตรากฎหมายเฉพาะ ได้แก่ Product Emissions Standards Act 2017 – air quality standards อันเป็นกฎหมายเพื่อกำหนดกรอบการดำเนินงานของประเทศ (National framework) เพื่อแก้ไขผลกระทบของมลพิษทางอากาศที่เกิดจากผลิตภัณฑ์บางประเภทที่จะมีผลต่อสุขภาพของมนุษย์และสิ่งแวดล้อม โดยจะมีการกำหนดผลิตภัณฑ์ที่เป็นผลิตภัณฑ์ที่ต้องควบคุมการปล่อยมลพิษ ซึ่งผลิตภัณฑ์ที่มีการควบคุมเป็นชนิดแรก ๆ คือ เครื่องยนต์ เช่น เครื่องตัดหญ้า ปัมป์ เลื่อยโซยนต์ เครื่องยนต์ท้ายเรือ โดยปัจจุบันได้มีการกำหนดมาตรฐานไอเสียที่เกิดจากรถยนต์แล้ว และในอนาคตจะมีการกำหนดมาตรฐานในเรื่องอื่น ๆ ด้วย สำหรับรัฐบาลมลรัฐหรือเขตการปกครองตนเองจะมีอำนาจหน้าที่ในการควบคุมดูแลสถานประกอบการและโรงงานในเขตมลรัฐหรือเขตการปกครองตนเอง เพื่อควบคุมดูแลและป้องกันมิให้เกิดมลพิษทางอากาศในเขตมลรัฐหรือเขตการปกครองตนเองนั้น

สำหรับกรณีการจัดการฝุ่นละอองขนาดเล็ก (PM 2.5) นั้น ได้มีการกำหนดให้โรงงานจะต้องรายงานการปล่อยฝุ่นละอองมายังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อเก็บเป็นข้อมูล แต่โดยทั่วไปจะไม่มี การตรวจวัดอย่างเป็นกิจลักษณะ สำหรับการวัดปริมาณฝุ่นละอองที่ถูกปล่อยจากครัวเรือน เช่น เตาไฟ หรือรถยนต์ จะใช้วิธีการประมาณการค่าที่ปล่อยออกมาเท่านั้น

๔.๒ การประชุมร่วมกับ Office of Parliamentary Counsel (OPC)

Office of Parliamentary Counsel (OPC) เป็นหน่วยงานของรัฐบาลกลางของออสเตรเลีย ซึ่งจัดตั้งขึ้นตาม The Parliamentary Counsel Act 1970 โดยมีตำแหน่งผู้บริหารหน่วยงานได้แก่ “First Parliamentary Counsel” และตำแหน่งรองผู้บริหารหน่วยงาน “Second Parliamentary Counsel” หน้าที่สำคัญประการหนึ่งของ OPC คือ การทำหน้าที่เป็นผู้ร่างกฎหมายระดับพระราชบัญญัติและกฎหมายลำดับรองให้แก่รัฐบาลกลาง ทำนองเดียวกันกับสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และทำหน้าที่จัดพิมพ์และเผยแพร่กฎหมายดังกล่าวให้ประชาชนทราบ ทำนองเดียวกันกับสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี โดยปัจจุบัน OPC มีเจ้าหน้าที่ประมาณ ๑๐๐ คน โดยเป็นเจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายประมาณ ๕๐ คน เจ้าหน้าที่จัดพิมพ์และเผยแพร่กฎหมายประมาณ ๔๐ คน และเจ้าหน้าที่ฝ่ายสนับสนุน ๑๕ คน

กฎหมาย Parliamentary Counsel Act 1970, section 3^m ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของ OPC ไว้หลายประการสรุปได้ ดังนี้

๑) งานยกร่างกฎหมาย ได้แก่ การยกร่างกฎหมายเสนอต่อรัฐบาลกลางเพื่อนำเสนอเข้าสู่การพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา การแก้ไขเพิ่มเติมร่างกฎหมายที่อยู่ระหว่างการพิจารณาโดยสภาผู้แทนราษฎร การยกร่างกฎหมายลำดับรอง การให้ความช่วยเหลือแก่ต่างประเทศเกี่ยวกับการร่างกฎหมาย และการจัดเตรียมรวบรวมและจัดพิมพ์ขึ้นใหม่ซึ่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายของรัฐบาลกลาง

^mThe Parliamentary Counsel Act 1970 (Australia), No. 8, 1970, Prepared by the Office of Parliamentary Counsel, Canberra, Authorized Version C2016C00473 registered 17/05/2016.

๒) การจัดพิมพ์และเผยแพร่กฎหมาย ได้แก่ การจัดพิมพ์ และการเตรียมการสำหรับการพิมพ์กฎหมาย และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายของรัฐบาลกลาง และรวมถึงการเผยแพร่กฎหมายทางอิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งการจัดทำและเผยแพร่กฎหมายและประกาศของรัฐบาลในราชกิจจานุเบกษา (Gazettes)

๓) การให้คำปรึกษาหารือแก่หน่วยงานอื่น ได้แก่ การให้คำปรึกษาหารือแก่หน่วยงานอื่น ภายใต้ The Legislation Act 2003 และกฎหมายอื่น ๆ ของรัฐบาลกลาง และการให้คำปรึกษาหารือแก่หน่วยงานอื่นตามกฎระเบียบที่กำหนดไว้ และหน้าที่ที่อาจเกิดขึ้นจากการให้คำปรึกษาหารือในครั้งก่อนที่ต่อเนื่องมา

(ก) ภารกิจของ OPC

โดยทั่วไป OPC จะมีการจัดทำหรือยกร่างกฎหมายระดับพระราชบัญญัติจำนวนประมาณ ๑๕๐ - ๒๐๐ ฉบับต่อปี และร่างกฎกระทรวงที่เกี่ยวข้องอีกจำนวนหนึ่ง สำหรับกฎหมายระดับต่ำกว่าพระราชบัญญัติ และกฎกระทรวง เช่น ร่างประกาศต่าง ๆ หน่วยงานสามารถยกร่างได้เอง และจะไม่ได้ส่งมาที่ OPC ซึ่งในช่วงปี ค.ศ. ๒๐๑๖ - ๒๐๑๗^๔ ภารกิจของ OPC ในด้านต่าง ๆ ได้ประสบความสำเร็จอย่างมาก โดยได้ยกร่างกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ จำนวน ๒๑๗ ฉบับ รวมทั้งสิ้น ๗,๖๓๘ หน้า เพื่อนำเสนอต่อรัฐบาลกลางซึ่งมีปริมาณเพิ่มมากขึ้นกว่าหลายปีที่ผ่านมา โดยมีร่างกฎหมายระดับพระราชบัญญัติที่สำคัญ ได้แก่ กฎหมายเกี่ยวกับกองทุนการศึกษา การให้สิทธินักเรียนกู้ยืมเงิน การปฏิรูปทางโทรคมนาคม กฎหมายควบคุมวิทยุสื่อสาร กฎหมายเกี่ยวกับการพนันออนไลน์ การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายเกี่ยวกับการปกป้องชั้นโอโซนและก๊าซเรือนกระจก การแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายคนเข้าเมือง และกฎหมายเกี่ยวกับการให้สิทธิคนพื้นเมือง และรวมถึงกฎหมายที่อยู่ในความรับผิดชอบของกระทรวงการคลังซึ่งกำลังเป็นที่ต้องการมากขึ้น ได้แก่ กฎหมายเกี่ยวกับการแก้ไขระบบบำนาญ การลดภาษีให้กับบริษัทและบุคคลธรรมดา การจัดการการหลีกเลี่ยงภาษีข้ามชาติ การจัดเก็บภาษีการจัดตั้งธนาคาร การแข่งขันทางการค้า และการจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับสินค้านำเข้าที่มีมูลค่าต่ำ เป็นต้น และ OPC ยังได้จัดทำร่างกฎหมายลำดับรอง และร่างประกาศของรัฐบาลกลาง จำนวน ๒๖๔ ฉบับ รวมทั้งสิ้น ๓,๔๕๙ หน้า โดยจัดอยู่ในระบบกฎหมายของรัฐบาลกลาง นอกจากนี้ OPC ยังมีการยกร่างกฎหมายลำดับรองให้กับหน่วยงานของรัฐอื่น ๆ จำนวน ๑๐๘ ฉบับ รวมทั้งสิ้น ๑,๓๐๘ หน้า

๑) ภารกิจในงานร่างกฎหมายของ OPC

OPC ได้มีการเพิ่มอัตรากำลังและบุคลากรในงานร่างกฎหมายมากขึ้นในทุกปี เพื่อให้มีอัตรากำลังเพียงพอกับปริมาณงานที่จะเพิ่มมากขึ้น โดยในปีที่ผ่านมาได้มีการรับเจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายเข้ามาใหม่จำนวน ๒ คน โดยมีเป้าหมายในการจัดทำให้ได้มาซึ่งข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการร่างกฎหมาย และสะสมข้อมูลดังกล่าวเพื่อให้กฎหมายมีคุณภาพและสามารถเข้าถึงได้ และได้มีการจัดอบรมเจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายและมีการโยกย้ายไปยังตำแหน่งต่าง ๆ เพื่อให้มั่นใจว่าเจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายสามารถทำงานได้หลากหลาย สำหรับหลักสูตรการร่างกฎหมายได้มีการพัฒนาและดำเนินการหลักสูตรสำหรับบุคลากรของหน่วยงานอื่นด้วย โดยได้ดำเนินการร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการร่างกฎหมาย ได้แก่ กระทรวงการคลัง สำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานการเกษตรและทรัพยากรน้ำ สำนักนายกรัฐมนตรียุติธรรม และสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ซึ่งเดิมหน้าที่ในการจัดให้มีมาตรฐานในการร่างกฎหมายตามมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติการร่างกฎหมาย ค.ศ. ๒๐๐๓ เป็นหน้าที่ของสำนักงานอัยการสูงสุด ต่อมาได้ถ่ายโอนอำนาจหน้าที่มาให้ OPC ตั้งแต่วันที่ ค.ศ. ๒๐๑๒ และในช่วงปี ค.ศ. ๒๐๑๖ - ๒๐๑๗ OPC ได้ร่วมดำเนินการ

^๔Annual Report 2016-2017, Australian Government Office of Parliamentary Counsel

กับหน่วยงานที่จัดทำกฎหมายเพื่อส่งเสริมให้มีมาตรฐานการร่างกฎหมายที่ดีขึ้นและช่วยเหลือหน่วยงานอื่นในการร่างกฎหมาย นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายของ OPC บางรายอาจได้รับการยืมตัวไปทำงานที่สก็อตแลนด์ และได้มีการจัดเจ้าหน้าที่ของ OPC ไปช่วยทำงานในสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาอีกด้วย ซึ่งตามกฎหมาย OPC มีอำนาจหน้าที่ในการร่างกฎหมายให้เฉพาะฝ่ายบริหาร แต่ไม่ได้ร่างกฎหมายให้ฝ่ายนิติบัญญัติด้วย โดยที่ฝ่ายนิติบัญญัติจะมีสำนักงานร่างกฎหมายที่ทำงานร่างกฎหมายให้โดยเฉพาะอีกแห่งหนึ่ง

ลักษณะการทำงานของ OPC ในเบื้องต้นนั้น บุคลากรที่จะเข้ามาทำงานกับ OPC จะต้องจบปริญญาทางกฎหมาย ซึ่งส่วนใหญ่จะจบการศึกษาด้วยคะแนนยอดเยี่ยม และมีประสบการณ์ทำงานอื่นมาก่อน อาจจะเป็นข้าราชการสังกัดหน่วยงานอื่นหรือนักกฎหมายในภาคเอกชนก็ได้ เมื่อมีคนสนใจส่งใบสมัครเข้ามา OPC ก็จะสัมภาษณ์ดูความเหมาะสมและกำหนดปัญหาให้ผู้สมัครเสนอมาตรการแก้ไข เมื่อได้รับการคัดเลือกเข้ามาทำงานแล้ว OPC จะมอบหมายให้เจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายอาวุโสเป็นผู้ดูแลเจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายที่เริ่มงานใหม่ ซึ่งความสัมพันธ์ในการทำงานจะเป็นเหมือนครูกับศิษย์ และเจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายอาวุโสนั้นก็จะเป็นผู้ประเมินผลงานของเจ้าหน้าที่ใหม่ด้วย ซึ่งลักษณะการทำงานของ OPC เจ้าหน้าที่งานร่างกฎหมายจะทำงานกันเป็นทีม ซึ่งในแต่ละทีมจะมีเจ้าหน้าที่สองคน โดยเป็นเจ้าหน้าที่อาวุโสหนึ่งคนและผู้ช่วยอีกหนึ่งคน และทีมร่างกฎหมายดังกล่าวจะต้องทำงานด้วยกันประมาณหนึ่งปี หลังจากนั้นจะมีการโยกย้ายตามความเหมาะสม ซึ่งทีมร่างกฎหมายหลักจะมี ๑๕ ทีม และแต่ละทีมได้รับการคาดหวังว่า จะต้องสามารถจัดทำหรือยกร่างกฎหมายได้ จำนวน ๑๐ - ๑๕ ฉบับต่อปี โดยเฉลี่ยจะใช้เวลาประมาณ ๒ - ๓ เดือน ในการยกร่างกฎหมายหนึ่งฉบับ การที่ OPC ดำเนินการยกร่างกฎหมายให้หน่วยงานตั้งแต่แรกเป็นวิธีที่มีประสิทธิภาพมากกว่าการให้หน่วยงานยกร่างเบื้องต้นเสนอมา เนื่องจากการที่หน่วยงานจัดทำร่างกฎหมายเบื้องต้น จะทำให้เกิดความรู้สึกว่าหน่วยงานของตนเป็นเจ้าของร่างกฎหมายนั้น และเป็นการยากที่ OPC จะไปเปลี่ยนแปลงแก้ไขหลักการหรือมาตรการสำคัญในร่างกฎหมายดังกล่าว แม้ OPC จะเห็นว่ายังมีมาตรการอื่นที่มีประสิทธิภาพดีกว่าซึ่งควรกำหนดในร่างกฎหมายนั้นก็ตาม นอกจากนี้ OPC เห็นว่าหน้าที่หลักของหน่วยงานที่เสนอกฎหมาย ก็คือการวิเคราะห์หาสาเหตุที่แท้จริงของปัญหา ไม่ใช่การหาแนวทางหรือการกำหนดมาตรการในการแก้ปัญหา และบ่อยครั้งที่หน่วยงานมักจะเสนอมาตรการในการแก้ปัญหาที่ไม่ถูกต้องหรือไม่มีประสิทธิภาพ ซึ่ง OPC มีความมั่นใจว่าบุคลากรของ OPC สามารถกำหนดมาตรการที่มีประสิทธิภาพดีกว่ามาตรการที่หน่วยงานเสนอ

เมื่อทีมร่างกฎหมายของ OPC ได้จัดทำหรือยกร่างกฎหมายเสร็จแล้ว จะมีการส่งร่างกฎหมายไปตรวจความถูกต้องของรูปแบบและตัวสะกดที่แผนกตรวจร่างกฎหมาย ซึ่งเจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายอาวุโสในทีมจะต้องรับผิดชอบในความถูกต้องของหลักการ เนื้อหา มาตรการ และกระบวนการที่เกี่ยวข้องทั้งหมด โดยไม่มีคณะกรรมการหรือบุคคลภายนอกเข้ามาช่วยตรวจพิจารณาแต่อย่างใด และหัวหน้าสำนักงานไม่ต้องพิจารณาตรวจสอบซ้ำอีกก่อนที่จะส่งออกไปยังรัฐสภา ซึ่งในทางปฏิบัติบ่อยครั้งมากที่หัวหน้าสำนักงานจะพิจารณาร่างกฎหมายนั้นอีกครั้ง เพราะถือว่าเจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายอาวุโสจะต้องรับผิดชอบเองทั้งหมด อาจจะมีการที่เจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายอาวุโสขอหารือหัวหน้าสำนักงานเกี่ยวกับร่างกฎหมายบ้างในบางครั้งแต่ไม่บ่อยครั้ง ซึ่งในขั้นตอนสุดท้ายจะต้องส่งให้รัฐมนตรีผู้กำกับหน่วยงานอนุมัติร่างกฎหมายนั้นก่อนจะส่งไปยังรัฐสภา ซึ่งอาจต้องมีการดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมในบางกรณี รวมทั้งต้องมีการรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องบนเว็บไซต์ด้วย โดยเจ้าหน้าที่ของ OPC จะช่วยหน่วยงานปรับร่างกฎหมายโดยพิจารณาจากความคิดเห็นที่มีการส่งเข้ามาด้วย สำหรับในเรื่องการเลื่อนตำแหน่งของเจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายของ OPC เพื่อดำรงตำแหน่งสูงขึ้นนั้น โดยปกติเจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายจะใช้เวลาประมาณ

เจ็ดถึงสิบปีในการเลื่อนตำแหน่ง แต่เจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายที่สำนักงานนี้มักจะทำงานไปจนเกษียณ โดยไม่เปลี่ยนงาน ประสบการณ์โดยเฉลี่ยประมาณ ๒๐ ปีขึ้นไป

สำหรับขั้นตอนการยกร่างกฎหมายระดับพระราชบัญญัตินั้น หน่วยงานที่เสนอเรื่องไม่ต้องดำเนินการจัดทำร่างกฎหมายเบื้องต้นเสนอมาก่อนแต่อย่างใด เมื่อหน่วยงานได้ส่งเรื่องมาที่ OPC แล้วหัวหน้าสำนักงานจะพิจารณาว่าจะมอบเรื่องนั้นให้ทีมร่างกฎหมายทีมใด ซึ่งทีมที่ได้รับมอบเรื่องดังกล่าวจะไปดำเนินการยกร่างกฎหมายตั้งแต่ต้นและดูแลกระบวนการต่าง ๆ โดยเริ่มตั้งแต่ประชุมร่วมกับหน่วยงานที่เสนอเรื่องนั้น ซึ่งหน่วยงานจะให้ข้อมูลและบอกความต้องการสิ่งใดหรือต้องการผลลัพธ์อย่างไรกับเจ้าหน้าที่ของ OPC โดยในการให้ข้อมูลหน่วยงานจะต้องตกลงกันให้ได้ก่อนมาให้ข้อมูลกับ OPC หากหน่วยงานตกลงกันไม่ได้ คณะรัฐมนตรีก็ต้องตัดสินใจให้ชัดเจนในหลักการในเรื่องนี้ว่าควรเป็นอย่างไร จากนั้นเจ้าหน้าที่จะยกร่างกฎหมายตามคำชี้แจงและปรับปรุงร่างกฎหมายดังกล่าวจนกว่าหน่วยงานจะพอใจ ซึ่งปกติจะต้องมีการประชุมหลายครั้ง เมื่อรัฐมนตรีผู้กำกับหน่วยงานอนุมัติร่างกฎหมายนั้นแล้ว OPC จะส่งร่างกฎหมายนั้นเข้าสู่การพิจารณาของรัฐสภาต่อไป โดยในชั้นรัฐสภา หากรัฐบาลเห็นว่าควรแก้ไขเพิ่มเติมร่างกฎหมายในเรื่องใด ทางรัฐบาลก็จะส่งให้ OPC ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขแล้วส่งร่างกฎหมายไปที่รัฐสภาอีกครั้งหนึ่ง และเมื่อร่างกฎหมายผ่านการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาแล้ว OPC ก็จะนำร่างกฎหมายดังกล่าว ส่งให้ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ฯ ประจำประเทศออสเตรเลียลงนามเพื่อประกาศใช้เป็นกฎหมายต่อไป สำหรับแผนนิติบัญญัติของรัฐบาลของออสเตรเลียนั้น โดยทั่วไปจะไม่ได้มีแผนนิติบัญญัติที่กำหนดเป็นแบบแผนอย่างเป็นทางการ ที่ผ่านมาจะเป็นการกำหนดในลักษณะของการร่างกฎหมายภายในของรัฐบาล และจะประกาศให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทราบทุกหกเดือน แต่จะไม่ได้มีการเปิดเผยให้สาธารณชนทราบเป็นการทั่วไป

กระบวนการเสนอร่างกฎหมายและการพิจารณาร่างกฎหมายในชั้นรัฐสภาที่เกี่ยวข้องกับ OPC ในระบบรัฐสภาของประเทศออสเตรเลีย ประกอบด้วยสองสภา คือ สภาผู้แทนราษฎรซึ่งมีสมาชิกจำนวน ๑๕๐ คน เป็นผู้แทนราษฎรของเขตเลือกตั้งเล็ก ๆ และวุฒิสภา ซึ่งมีสมาชิกจำนวน ๗๖ คน โดยวุฒิสมาชิกจะเป็นผู้แทนของมลรัฐ และในแต่ละมลรัฐจะมีวุฒิสมาชิก ๑๒ คน โดยไม่คำนึงถึงจำนวนประชากร และเขตปกครองตนเองอีกสองแห่งซึ่งจะมีวุฒิสมาชิกแต่ละ ๒ คน รวมเป็น ๗๖ คน ในระบบการเมืองของประเทศออสเตรเลียจะมีพรรคใหญ่สองพรรค คือ Liberal Democratic Party กับ Australian Labor Party ซึ่งผลัดกันครองอำนาจครั้งละ ๖ - ๑๐ ปี สิ่งหนึ่งที่ทำให้ระบบพรรคการเมืองของประเทศออสเตรเลียแตกต่างจากระบบพรรคการเมืองในประเทศอื่น คือ ระบบวินัยพรรค (Party Discipline) ซึ่งมีผลให้สมาชิกพรรคจะต้องออกเสียงในสภาตามที่พรรคกำหนดเสมอ เช่นนี้ รัฐบาลจึงมีเสถียรภาพสูง ถ้าพรรคใดได้ครองเสียงส่วนใหญ่ในสภาผู้แทนราษฎรก็จะอยู่จนครบวาระ สำหรับการออกกฎหมายในชั้นการพิจารณาของสภาผู้แทนราษฎร พรรครัฐบาลซึ่งเป็นพรรคที่มีเสียงส่วนใหญ่จะชนะในการลงมติเสมอ แต่ในชั้นวุฒิสภาซึ่งมีวุฒิสมาชิกจากพรรคเล็ก ๆ ด้วย และมีน้อยครั้งที่พรรครัฐบาลจะมีเสียงส่วนใหญ่ด้วย ในการออกกฎหมายจึงจะต้องมีการต่อรองกันในชั้นวุฒิสภาเป็นสำคัญ ในส่วนกระบวนการเสนอร่างกฎหมายจะเริ่มจากการเสนอร่างกฎหมายเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร โดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรจะลงมติรับหรือไม่รับหลักการในวาระแรก ถ้ารับหลักการจะมีการตั้งคณะกรรมการพิจารณาในรายละเอียดในวาระที่สอง เมื่อผ่านวาระที่สองก็จะพิจารณาโดยรวมอีกครั้งในวาระที่สาม เมื่อผ่านวาระที่สามก็จะส่งไปพิจารณาที่วุฒิสภา เมื่อผ่านทั้งสองสภาแล้วก็จะประกาศใช้เป็นกฎหมายต่อไป แต่ถ้าในการพิจารณาของวุฒิสภา วุฒิสภาไม่เห็นด้วยกับร่างกฎหมายดังกล่าว วุฒิสภาก็จะส่งร่างกฎหมายที่มีการแก้ไขนั้นกลับลงมาที่สภาผู้แทนราษฎร และจะใช้วิธีการโน้มน้าวชักจูงให้สภาผู้แทนราษฎรเห็นด้วยกับร่างกฎหมายที่มีการแก้ไข ถ้าทั้งสองสภาทกลงกันไม่ได้

ร่างกฎหมายฉบับนั้นก็จะถูกระงับไว้ และหากมีร่างกฎหมายที่ถูกระงับไว้ในลักษณะนี้จำนวนมาก ก็จะเข้าเงื่อนไขที่จะทำให้ต้องมีการยุบสภาและมีการเลือกตั้งทั่วไป สำหรับการตรวจสอบถ้อยคำและเนื้อหาให้ถูกต้องตามหลักการของกฎหมายที่เสนอนั้น รัฐสภาจะพิจารณาตั้งแต่ในชั้นวาระรับหลักการโดยจะพิจารณาโครงสร้างของกฎหมายและผลที่จะเกิดขึ้นโดยรวมก่อน จากนั้นจะมีการแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อพิจารณาถ้อยคำโดยละเอียด และอาจมีการเชิญผู้เชี่ยวชาญมาให้ความเห็นด้วยก็ได้ ทั้งนี้ ในกรณีที่รัฐสภาไม่เห็นแตกต่างกับร่างกฎหมายที่หน่วยงานเสนอ และจำเป็นต้องมีการแก้ไขร่างกฎหมายนั้น OPC จะดำเนินการแก้ไขร่างกฎหมายเฉพาะตามที่รัฐบาลเห็นด้วยกับรัฐสภาเท่านั้น สำหรับร่างกฎหมายในส่วนใดที่รัฐบาลไม่เห็นด้วย ก็จะมีสำนักงานร่างกฎหมายอีกแห่งที่ขึ้นตรงกับรัฐสภาเป็นผู้ดำเนินการแก้ไขร่างกฎหมายในส่วนนั้นเพื่อเสนอให้วุฒิสภาพิจารณาต่อไป แม้ร่างกฎหมายฉบับที่สำนักงานดังกล่าวได้แก้ไขให้จะได้รับความเห็นชอบจากวุฒิสภาแล้วก็จะไม่สามารถออกเป็นกฎหมายได้ เพราะรัฐบาลยังคงเสียงส่วนใหญ่ในสภาผู้แทนราษฎรทำให้ร่างกฎหมายฉบับนั้นถูกระงับไป

การพิจารณายกเลิกกฎหมายนั้น OPC จะมีส่วนสำคัญในการพิจารณาถึงเหตุปัจจัยต่าง ๆ ในการยกเลิกกฎหมายและต้องทำงานอย่างใกล้ชิดกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ซึ่งกฎหมายที่สำคัญหลายฉบับจะถูกทบทวนยกเลิกและยกร่างกฎหมายใหม่ขึ้นแทนฉบับเดิม โดย OPC จะมีการพัฒนาคุณภาพของกฎหมายและให้มีความเข้าใจง่าย ซึ่งที่ผ่านมา OPC ได้จัดสัมมนาเรื่องการยกเลิกกฎหมายให้กับบุคลากรของหลายหน่วยงานที่รับผิดชอบเกี่ยวกับกฎหมายฉบับต่าง ๆ นอกจากนี้ OPC ยังมีบทบาทสำคัญในการยกเลิกค่าใช้จ่ายตามกฎหมายและยกเลิกหรือปรับปรุงกฎหมายที่มีความซ้ำซ้อน เพื่อให้มั่นใจได้ว่ากฎหมายของรัฐบาลจะมีความสอดคล้องกันและสามารถเข้าถึงและเข้าใจได้ง่าย สำหรับการดำเนินการลดจำนวนกฎหมายในระดับพระราชบัญญัตินั้น ปัจจุบันยังไม่มีกระบวนการลดจำนวนกฎหมายอย่างเป็นทางการ แต่ในระดับกฎหมายลำดับรองจะมีกระบวนการที่เรียกว่า Sunsetting คือ กฎหมายลำดับรองแทบทุกฉบับจะมีอายุ ๑๐ ปี เมื่อครบ ๑๐ ปี กฎหมายลำดับรองนั้นก็จะสิ้นผลไปโดยอัตโนมัติ ถ้าหน่วยงานยังประสงค์ให้มีกฎหมายลำดับรองในเรื่องนั้นต่อไป ก็จะต้องเสนอร่างกฎหมายลำดับรองฉบับใหม่มา ซึ่งที่ผ่านมาพบว่ามีสองในสามของกฎหมายลำดับรองที่สิ้นผลไปนั้นไม่มีการเสนอเข้ามาใหม่ และมีผลให้จำนวนกฎหมายที่ใช้บังคับกับประชาชนลดลงไปอย่างมีนัยสำคัญ

สำหรับกรณีการวิเคราะห์ความจำเป็นในการมีกฎหมายและผลกระทบของกฎหมาย (Regulatory Impact Assessment หรือ RIA) เจ้าหน้าที่งานร่างกฎหมายของ OPC ไม่ได้ใช้รายงานการวิเคราะห์ผลกระทบของกฎหมายในการร่างกฎหมาย โดย OPC ถือว่า RIA เป็นกระบวนการเชิงนโยบายของคณะรัฐมนตรีเท่านั้น เมื่อคณะรัฐมนตรีให้ความเห็นชอบรายงาน RIA ที่หน่วยงานจัดทำขึ้นแล้ว กระบวนการ RIA ก็จะสิ้นสุดลง จากนั้นหน่วยงานจะมาชี้แจงให้ OPC เกี่ยวกับวัตถุประสงค์และหลักการของกฎหมาย และเจ้าหน้าที่ของ OPC ก็จะยกร่างกฎหมายให้โดยไม่ได้อาศัยข้อมูลที่เขียนไว้ในรายงาน RIA เนื่องจากเจ้าหน้าที่ร่างกฎหมายของ OPC ไม่สามารถตรวจพิจารณารายงาน RIA ได้ เนื่องจาก OPC ไม่ได้ได้รับอนุญาตให้เข้าถึงรายงาน RIA ดังกล่าว ประกอบกับการประเมินผลกระทบของกฎหมายจะเป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากร่างกฎหมาย และเป็นงานที่ไม่ยุ่งยากซับซ้อน หรือเป็นงานที่ต้องใช้ความรู้พิเศษเฉพาะจนนักร่างกฎหมายไม่อาจทำได้ แต่ถ้าให้เวลาบุคลากรของ OPC ในการเรียนรู้ก็จะสามารถประเมินผลกระทบของกฎหมายได้ นอกจากนี้ ตามที่ได้กล่าวในหัวข้อก่อนหน้านี้แล้วว่า OPC จะยกร่างกฎหมายโดยอาศัยข้อมูลที่หน่วยงานที่เป็นผู้ชี้แจง และในกรณีหลังจากกฎหมายมีผลใช้บังคับแล้ว หน่วยงานที่เสนอกฎหมายจะต้องแจ้งต่อ OPC ว่ากฎหมายนั้นมีปัญหาในทางปฏิบัติ หรือไม่อาจใช้บังคับได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ ซึ่งกรณีดังกล่าวอาจเกิดจากข้อมูลที่หน่วยงานชี้แจงนั้นมีความคลาดเคลื่อน

หรือหน่วยงานตรวจพบในภายหลังว่ามาตรการที่เสนอนั้นไม่เหมาะสม และ OPC ก็จะร่วมกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจัดทำร่างกฎหมายแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อเสนอต่อรัฐสภาโดยเร็วที่สุด โดยปกติจะใช้ระยะเวลาประมาณหนึ่งปี

๒) การกึ่งในงานเผยแพร่กฎหมาย

OPC มีการจัดทำระบบทะเบียนการร่างกฎหมาย รวมถึงทะเบียนกฎหมาย และการส่งกฎหมายไปให้รัฐสภาพิจารณา การจัดเตรียมรวบรวมและจัดพิมพ์ใหม่กฎหมายของเครือรัฐและข้อมูลที่เกี่ยวข้อง การเผยแพร่กฎหมายของรัฐบาลกลางและข้อมูลที่เกี่ยวข้อง การจัดเตรียมและเผยแพร่ข้อมูลในราชกิจจานุเบกษา รวมถึงตลอดทั้งการพัฒนาและดูแลเว็บไซต์ทะเบียนกฎหมายด้วย

(ข) การจัดทำกฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม และการกำหนดโทษ

ในประเด็นที่เกี่ยวกับกฎหมายสิ่งแวดล้อม เมื่อย้อนกลับไปดูประวัติศาสตร์ของประเทศออสเตรเลีย ทั้งมลรัฐทั้งหกแห่งได้รวมตัวกันเพื่อก่อตั้งเป็นประเทศออสเตรเลียเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๐๑ ซึ่งในการรวมตัวกันดังกล่าวได้มีการบัญญัติในรัฐธรรมนูญว่า รัฐบาลมลรัฐจะสละอำนาจในเรื่องใดบ้างให้แก่รัฐบาลกลางและจะระบุลงไปว่าอำนาจเฉพาะในเรื่องใดให้เป็นอำนาจของรัฐบาลกลาง และอำนาจหน้าที่ใดที่ไม่ได้ระบุไว้ก็ให้เป็นอำนาจของรัฐบาลมลรัฐ โดยรัฐธรรมนูญปัจจุบันได้กำหนดอำนาจหน้าที่ของรัฐบาลกลางคือ อำนาจที่เกี่ยวกับการต่างประเทศ การทหาร การเก็บภาษี การคมนาคม และการระงับข้อพิพาทระหว่างมลรัฐ จะเห็นได้ว่ารัฐบาลกลางไม่ได้มีอำนาจเกี่ยวกับเรื่องสิ่งแวดล้อมโดยเฉพาะ ดังนั้น การที่รัฐบาลกลางจะออกกฎหมายเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม รัฐบาลกลางจะต้องหาทางเชื่อมโยงกฎหมายฉบับนั้นเข้ากับเรื่องที่รัฐบาลกลางมีอำนาจหน้าที่โดยเฉพาะ ตัวอย่างเช่น ในช่วงปี ค.ศ. ๑๙๘๐ รัฐบาลมลรัฐแทสมาเนีย ต้องการสร้างเขื่อนและโรงงานไฟฟ้าพลังน้ำ ซึ่งรัฐบาลกลางไม่เห็นชอบด้วยและได้อาศัยเหตุผลที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจซึ่งอยู่ภายใต้อำนาจของรัฐบาลกลาง และสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่ประเทศออสเตรเลียจะต้องปฏิบัติตาม เพื่อยับยั้งการดำเนินการของรัฐบาลมลรัฐแทสมาเนีย

ในเรื่องการจัดการมลภาวะ การจัดการขยะ การกำจัดขยะอันตราย และการแก้ไขปัญหาสีเขียวสิ่งแวดล้อม ซึ่งเป็นที่สนใจในเวลานี้ ล้วนเป็นอำนาจของรัฐบาลมลรัฐ มิได้เป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐบาลกลางโดยตรง แต่อย่างไรก็ดี ที่ผ่านมารัฐบาลกลางได้มีการออกพระราชบัญญัติสำคัญเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมหนึ่งฉบับคือ The Environment Protection and Biodiversity Conservation Act (EPBC Act) เมื่อปี ค.ศ. ๑๙๙๙ โดยพระราชบัญญัตินี้ได้ครอบคลุมเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อมจำนวน ๘ เรื่องด้วยกัน ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่อำนาจของรัฐบาลกลางโดยเฉพาะ ได้แก่ (๑) แหล่งมรดกโลก (๒) สถานที่สำคัญของชาติ (๓) แหล่งพื้นที่ชุ่มน้ำสำคัญของชาติ (๔) สัตว์อพยพที่ได้รับการคุ้มครองภายใต้สนธิสัญญานานาชาติ (๕) สิ่งมีชีวิตที่มีความเสี่ยงต่อการสูญพันธุ์ (๖) เขตน้ำ่าน้ำของสหพันธรัฐ (๗) เขตเกรตแบร์ริเออร์รีฟ และ (๘) กิจกรรมทางด้านนิวเคลียร์ และเมื่อใดที่องค์กรภาครัฐ องค์กรเอกชน หรือประชาชนจะดำเนินการในการใดที่เกี่ยวข้องหรือมีผลกระทบต่อเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่กล่าวนี้ จะต้องยื่นคำร้องให้หน่วยงานของรัฐบาลกลางทำการประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมก่อน เมื่อประเมินผลกระทบแล้วหน่วยงานก็จะความเห็นส่งไปยังผู้ที่มีอำนาจอนุญาตในเรื่องนั้นว่าควรจะอนุญาตให้ดำเนินการหรือไม่ และควรกำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติมหรือไม่อย่างไร นอกจากนี้ ในแต่ละมลรัฐก็อาจมีพระราชบัญญัติที่เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมในระดับมลรัฐเพิ่มเติม ส่งผลให้ในการดำเนินโครงการขนาดใหญ่อาจจะต้องมีการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมและการขออนุญาตทั้งในระดับรัฐบาลกลางและในระดับมลรัฐ เช่นในการทำโครงการเกี่ยวกับพลังงานนิวเคลียร์จะต้องมีการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมทางนิวเคลียร์ในระดับรัฐบาลกลาง และประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับมลภาวะทางอากาศ มลภาวะทางน้ำ หรือมลภาวะทางเสียงในระดับมลรัฐด้วย ตัวอย่างเช่น ในปี ค.ศ. ๒๐๐๗ เอกชน

รายหนึ่งในรัฐแทสมาเนียต้องการจะก่อสร้างและทำธุรกิจโรงงานผลิตกระดาษขนาดใหญ่ รัฐบาลกลางประเมินผลกระทบแล้วอนุญาตให้ดำเนินการได้โดยกำหนดเงื่อนไขไม่มากนัก ส่วนรัฐบาลมลรัฐแทสมาเนียให้อนุญาตโดยกำหนดเงื่อนไขเพิ่มเติมอีกกว่า ๑๐๐ ข้อ อีกโครงการที่เกิดขึ้นไม่นานนี้ คือ การขออนุญาตทำเหมืองขนาดใหญ่ที่มลรัฐควีนส์แลนด์ ซึ่งรัฐบาลกลางได้ให้อนุญาตไปแล้ว แต่รัฐบาลมลรัฐยังอยู่ระหว่างการพิจารณา โดยที่การดำเนินโครงการลักษณะนี้มักก่อให้เกิดความขัดแย้งสูง รัฐบาลกลางและรัฐบาลมลรัฐจึงต้องใช้ความระมัดระวังอย่างมากในการให้อนุญาต นอกจากนี้ เมื่อพิจารณากฎหมายของมลรัฐนิวเซาท์เวลส์ ซึ่งมีประชากรมากที่สุด พบว่ามีกฎหมายสิ่งแวดล้อมหลายฉบับ เช่น Environmental Planning and Assessment Act 1979 โดยมลรัฐนิวเซาท์เวลส์ได้กำหนดให้มีศาลสูงในเรื่องที่ดินและสิ่งแวดล้อมโดยเฉพาะ ซึ่งตามข้อมูลอาจถือว่าเป็นศาลสิ่งแวดล้อมที่เป็นศาลสูงแห่งแรกในโลก และมีหน่วยงานที่ดูแลเรื่องสิ่งแวดล้อมโดยเฉพาะคือ NSW Environment Protection Authority (EPA) ทำหน้าที่ประเมินผลกระทบ การบังคับใช้กฎหมาย และการออกใบอนุญาตที่เกี่ยวข้อง ดังนั้น บทบาทของรัฐบาลกลางในเรื่องสิ่งแวดล้อมจึงมีค่อนข้างจำกัด ซึ่งรัฐบาลมลรัฐจะมีบทบาทโดยตรงมากกว่าโดยเฉพาะในเรื่องของการบริหารจัดการและการบังคับใช้กฎหมาย ซึ่งรัฐบาลมลรัฐแต่ละแห่งก็อาจจะมีกฎหมายและแนวทางการดำเนินการที่แตกต่างกันมากได้

สำหรับบทกำหนดโทษในระบบกฎหมายสิ่งแวดล้อมของออสเตรเลีย จะกำหนดทั้งโทษทางอาญาและโทษทางแพ่ง (civil penalty) ไว้ในฐานความผิดเดียวกัน เพื่อให้พนักงานอัยการมีทางเลือกในการฟ้องคดี โดยที่โทษอาญาจะมีความรุนแรงกว่าเพราะเป็นโทษจำคุก แต่ด้วยความที่ศาลได้กำหนดมาตรฐานการพิสูจน์ความผิดของโทษอาญาไว้สูงมาก ในหลายกรณีที่พนักงานอัยการเห็นว่าพยานหลักฐานไม่อาจพิสูจน์ความผิดของผู้ฝ่าฝืนให้ถึงระดับการลงโทษทางอาญาได้ พนักงานอัยการก็อาจใช้ดุลพินิจฟ้องให้ศาลลงโทษผู้ฝ่าฝืนโดยกำหนดโทษทางแพ่ง ซึ่งกำหนดมาตรฐานการพิสูจน์พยานหลักฐานไว้ต่ำกว่าแทน โดยโทษทางแพ่งดังกล่าวจะเป็นการปรับเงินแก่ผู้กระทำความผิดในอัตราที่สูงมาก แต่ในความผิดเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมบางประเภท กฎหมายได้กำหนดให้หน่วยงานมีอำนาจทำการเปรียบเทียบปรับผู้ฝ่าฝืนได้ ถ้าผู้ฝ่าฝืนไม่จ่ายค่าปรับดังกล่าว เจ้าหน้าที่ก็จะนำคดีส่งให้อัยการฟ้องคดีต่อศาลต่อไป

๔.๓ การประชุมร่วมกับ Department of Infrastructure, Regional Development and Cities

กรมโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาภูมิภาคและเมือง (Department of Infrastructure, Regional Development and Cities) เป็นหน่วยงานของรัฐบาลกลางที่ดูแลรับผิดชอบด้านการออกแบบและการใช้บังคับนโยบายและโครงการเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐาน การขนส่ง และการพัฒนาภูมิภาคของรัฐบาลออสเตรเลีย โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจผ่านระบบการขนส่ง สร้างความปลอดภัยในการเดินทาง ดูแลการขนส่งให้มีความมั่นคง อำนวยความสะดวกในการเข้าถึงระบบการขนส่ง สนับสนุนการพัฒนาภูมิภาคและชุมชนท้องถิ่น จัดให้มีการบริหารกิจการที่ดีในดินแดนของออสเตรเลีย (Territory)

กรมโครงสร้างพื้นฐาน การพัฒนาภูมิภาคและเมือง ได้จัดทำแผนพัฒนาองค์กร (Corporate plan) สำหรับปี ค.ศ. ๒๐๑๘ - ๒๐๑๙ ซึ่งเป็นเอกสารอธิบายภารกิจของกรมที่ต้องดำเนินการ และวิธีการดำเนินงานเพื่อให้ภารกิจบรรลุวัตถุประสงค์ ด้วยการวางแผนการทำงานที่มีประสิทธิภาพ มีการวิเคราะห์ข้อมูลและหลักฐานต่าง ๆ โดยมีสำนักโครงสร้างพื้นฐาน การขนส่ง และเศรษฐกิจภูมิภาค ซึ่งเป็นหน่วยงานภายในกรมทำหน้าที่วิเคราะห์ทางด้านเศรษฐกิจ ศักยภาพและจัดทำสถิติประกอบการพัฒนากำหนดนโยบายและโครงสร้าง เพื่อให้การตัดสินใจลงทุนด้านการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน ขนส่ง และภูมิภาค

ในระยะยาวมีความถูกต้อง ทำให้ประชาชนชาวออสเตรเลียมีโอกาสได้รับประโยชน์จากการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ

โดยตัวอย่างภารกิจที่กรมดำเนินการ เช่น (๑) ด้านโครงการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน กรมได้จัดทำโครงการลงทุนโครงสร้างพื้นฐานของรัฐบาลออสเตรเลียในช่วงระยะเวลา ๑๐ ปี โดยสนับสนุนงบประมาณจำนวน ๗๕,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ เพื่อนำไปใช้ในโครงการสร้างระบบรางไฟจากเมืองเมลเบิร์น มลรัฐวิกตอเรีย ไปเมืองบริสเบน มลรัฐควีนแลนด์ และโครงการสร้างสนามบินที่เมืองซิดนีย์ฝั่งตะวันตก (๒) ด้านนโยบายการพัฒนาเมือง โดยกรมได้ใช้แผนพัฒนาเมืองอัจฉริยะ (Smart Cities Plan) ของรัฐบาลกลาง เป็นกรอบแนวทางการทำงาน โดยเมืองที่ดีจะดึงดูดความท้าทายและการลงทุน สนับสนุนนวัตกรรม และการสร้างงาน ส่วนหนึ่งของแผนพัฒนาเมืองอัจฉริยะคือการให้มีการจัดทำกรอบการบริหารราชการ เพื่อสร้างความร่วมมือร่วมกันเพื่อเมืองในอนาคต โดยจะมีการจัดการข้อจำกัดที่มีอยู่ของเมืองนำไปสู่ผลลัพธ์ ที่เป็นที่ยอมรับร่วมกัน (๓) ด้านนโยบายการขนส่ง โดยกรมพยายามสร้างหุ้นส่วนร่วมกันระหว่างมลรัฐ กับรัฐบาลของเขตการปกครองตนเอง โดยจัดให้มีเที่ยวบินประจำชาติ การเจรจาข้อตกลงด้านการให้บริการ ทางอากาศเพื่อสนับสนุนเที่ยวบินเสรีและการเจริญเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ และ (๔) ด้านนโยบายภูมิภาค และดินแดนของออสเตรเลีย โดยกรมได้สนับสนุนชุมชนให้มีส่วนร่วมในการสร้างความเข้มแข็งแก่รัฐบาล ท้องถิ่นและเพิ่มความสามารถของรัฐบาลของเขตการปกครองตนเอง ร่วมมือกันขับเคลื่อนการเจริญเติบโต ในภูมิภาคและสร้างความเข้มแข็งแก่ชุมชน การพัฒนาภูมิภาคมุ่งเน้นที่การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน รวมทั้งในปี ค.ศ. ๒๐๑๘ - ๒๐๑๙ กรมได้สนับสนุนให้มีการจัดทำข้อตกลงโครงสร้างพื้นฐานด้านทรัพยากรน้ำ และสนับสนุนให้มีการจัดตั้งกองทุนพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานด้านทรัพยากรน้ำแห่งชาติมูลค่ากว่า ๕๘๐ ล้านดอลลาร์

(ก) การจัดทำโครงสร้างพื้นฐานและการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานของเครือรัฐออสเตรเลีย

รูปแบบและลักษณะการทำงานของรัฐบาลกลางจะดำเนินการโดยมีความร่วมมืออย่างต่อเนืองกับรัฐบาลมลรัฐ โดยรัฐบาลกลางทำหน้าที่เป็นผู้ดูแลกองทุนโครงสร้างพื้นฐานในการสร้างถนน และทางรถไฟ โดยรัฐบาลมลรัฐมิได้เป็นผู้ก่อสร้างถนนและทางรถไฟเอง แต่จะเป็นผู้กำหนดนโยบาย และให้เงินทุนสนับสนุน รัฐบาลกลางเป็นรัฐบาลที่มีความเข้มแข็งมาก สามารถกำหนดได้ว่ารายการ โครงสร้างพื้นฐานใดเป็นรายการที่มีความสำคัญและควรต้องเร่งดำเนินการก่อน และได้มีการจัดทำรายการ โครงสร้างพื้นฐานตามลำดับความสำคัญในการพัฒนาขึ้นมา ทั้งนี้ ปัจจุบันออสเตรเลียไม่มีกฎหมายเฉพาะ ที่กำหนดเกี่ยวกับการจัดทำโครงสร้างพื้นฐานใด ๆ แต่มีจะกรอบความร่วมมือระหว่างรัฐบาลกลางกับรัฐบาล มลรัฐต่าง ๆ ซึ่งกรอบความร่วมมือนี้จะกรอบเกี่ยวกับการให้เงินสนับสนุน โดยรัฐบาลกลางจะให้ความสำคัญกับการพัฒนาเมืองมากกว่าการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน การขนส่งสินค้า รถไฟ อย่างไรก็ตาม ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะเรื่องความสามารถในการแข่งขันมักจะเป็นปัญหาที่เกิดขึ้น ในเมืองมากกว่า และอีกปัญหาหนึ่ง คือ เมือง มีความหนาแน่นมากเกินไป

รัฐบาลกลางไม่มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องการทำสัญญาหรือการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐาน โดยตรง แต่เป็นความรับผิดชอบของรัฐบาลมลรัฐในการทำสัญญาร่วมทุนระหว่างรัฐกับเอกชน และรัฐบาล มลรัฐยังเป็นผู้บริหารจัดการสัญญาเองด้วย เพราะโดยหลักแล้วต้องถือว่ารัฐบาลมลรัฐเป็นเจ้าของที่ดิน และมีอำนาจในการบริหารจัดการทรัพยากรของตนเอง การที่รัฐบาลกลางจะดำเนินการใด ๆ ในเรื่องของ โครงสร้างพื้นฐานจึงต้องดำเนินการภายใต้ความตกลงกับรัฐบาลมลรัฐ ซึ่งที่ผ่านมาไม่เคยมีกรณี ที่รัฐบาลกลางและรัฐบาลมลรัฐมีความเห็นไม่ตรงกัน เพราะมีการดำเนินการร่วมกันมาโดยตลอด เนื่องจาก

โครงสร้างพื้นฐานส่วนใหญ่ใช้เงินลงทุนร่วมกันระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลมลรัฐ มิใช่เงินของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง แม้ว่ารัฐบาลกลางจะกำหนดแผนระดับชาติไว้ แต่ก็ยังต้องทำงานร่วมกับรัฐบาลมลรัฐอย่างใกล้ชิดด้วย นอกจากนี้ รัฐบาลกลางมีวัตถุประสงค์หรือเป้าหมายในการดำเนินงานกว้างกว่าในเรื่องของการพัฒนาถนนหรือทางรถไฟ โดยรัฐบาลกลางจะทำหน้าที่ในการจัดหาเงินลงทุน โดยในส่วนของการลงทุน รัฐบาลกลางได้จัดทำแผนการลงทุนในระยะสิบปี เพื่อให้เกิดความชัดเจนแก่ผู้ลงทุนในด้านโครงสร้างพื้นฐานกับรัฐบาลมลรัฐ และผู้ที่เกี่ยวข้องในทุกภาคส่วน ทำให้เห็นภาพรวมทั้งหมดว่าจะมีการลงทุนในระยะสิบปีอย่างไร ซึ่งเป็นวิธีการที่ดีกว่าการให้เงินสนับสนุนโครงการโครงสร้างพื้นฐานเป็นรายปี

อย่างไรก็ดี มีข้อยกเว้นจากระบบการประสานงานระหว่างรัฐบาลกลางกับรัฐบาลมลรัฐ โดยรัฐบาลกลางจะเป็นผู้ดำเนินการเอง เช่น การเป็นผู้บริหารจัดการพัฒนาและก่อสร้างสนามบินนานาชาติ โดยรัฐบาลกลางเป็นผู้ลงทุนและหาผู้ประกอบการเอกชนเอง ทั้งนี้ เพื่อให้สนามบินดังกล่าวสามารถบริหารจัดการตนเองได้ หรือกรณีการก่อสร้างทางรถไฟภายในประเทศที่ใช้ขนส่งสินค้าระหว่างเมืองเมลเบิร์นกับเมืองบริสเบน ซึ่งเป็นโครงการที่มีความซับซ้อนและต้องใช้เทคโนโลยีสูง รัฐบาลกลางจึงต้องเป็นผู้รับผิดชอบดูแลโครงการดังกล่าวเอง

(ข) การพัฒนาเมือง

รัฐธรรมนูญของออสเตรเลียมิได้กล่าวถึงเรื่องเมืองและโครงสร้างพื้นฐาน รัฐบาลกลางจึงมิได้มีอำนาจตามรัฐธรรมนูญหรือตามกฎหมายในการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานหรือการขนส่งแต่อย่างใด ดังนั้น รัฐบาลกลางจึงมีการทำงานในลักษณะของความร่วมมือกับรัฐบาลมลรัฐ และเป็นผู้ให้เงินสนับสนุนเท่านั้น อย่างไรก็ตาม โดยที่การพัฒนาเมืองเป็นเรื่องที่มีความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจและประชาชน จึงได้มีความพยายามที่จะทำงานในระบบหรือแนวทางใหม่เพื่อให้มีความใกล้ชิดกับการพัฒนาเมืองมากขึ้น ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๒๐๑๖ รัฐบาลกลางได้จัดทำแผนการพัฒนาเมืองอัจฉริยะ (Smart Cities Plan) ซึ่งมีหลักการสำคัญ ๓ ประการ คือ (๑) การลงทุนอย่างชาญฉลาด โดยรัฐบาลกลางได้ให้ความเห็นและคำแนะนำเกี่ยวกับการหาแหล่งเงินทุน ซึ่งรวมถึงการส่งเสริมและสนับสนุนให้เอกชนเข้ามาร่วมลงทุนในกิจการที่เกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภคของรัฐ (PPP) (๒) การใช้เทคโนโลยีอัจฉริยะ ซึ่งที่ผ่านมาได้มีความพยายามที่จะใช้เทคโนโลยีอัจฉริยะต่าง ๆ เข้ามาช่วยในการพัฒนาเมือง เช่น การใช้ Internet และข้อมูล (data) ต่าง ๆ และ (๓) นโยบายที่ชาญฉลาด (Cities due) ซึ่งเป็นโปรแกรมความร่วมมือใน ๓ ระดับ คือ รัฐบาลกลาง รัฐบาลมลรัฐ และรัฐบาลท้องถิ่น โดยจะมีการหารือร่วมกันระหว่างรัฐบาลทุกระดับเกี่ยวกับวิสัยทัศน์และทิศทางที่ต้องการให้เกิดขึ้นในเมืองนั้น ทั้งนี้ โดยยกตัวอย่างกรณี Cities due ของเมืองซิดนีย์ฝั่งตะวันตก ซึ่งรัฐบาลกลางมีการลงทุนค่อนข้างสูงมากในเมืองนี้ โดยเป็นการสร้างเมืองใหม่ขึ้นมาด้วยความร่วมมือของรัฐบาลนิวเซาท์เวลส์และคณะกรรมการอีก ๘ คณะ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งโดยปกติคณะกรรมการเหล่านี้มิได้ทำงานร่วมกัน แต่รัฐบาลกลางได้พยายามผลักดันเพื่อให้เกิดการทำงานร่วมกันขึ้น และอีกตัวอย่างหนึ่ง คือ กรณีเมืองหลวงของรัฐแทสมาเนีย ซึ่งการที่รัฐบาลกลางให้เงินสนับสนุนทำให้คณะกรรมการต่าง ๆ ได้มาทำงานร่วมกันเพื่อพัฒนากฎหมายใหม่ และพัฒนาผังเมืองใหม่ที่ดีขึ้นกว่าเดิม นอกจากนี้ ที่เมืองบริสเบน ซึ่งเป็นเมืองขนาดใหญ่มีประชากรเป็นจำนวนมาก มีชายหาดที่สวยงามอยู่ระหว่างการพัฒนาชายหาดต่าง ๆ ให้มีความเชื่อมโยงกัน และมีสนามบินรวม ๔ แห่ง จึงเป็นการพัฒนาเมืองที่มีความน่าสนใจ เพราะเป็นการวางผังเมืองที่ดีขึ้นกว่าเดิมมาก การเดินทางเชื่อมโยงในแต่ละจุดใช้เวลาอันน้อย เป็นการวางผังเมืองระยะยาวถึง ๒๐ ปี โดยได้มีการพัฒนาในเรื่องต่าง ๆ เช่น ถนน ทางรถไฟ ท่อส่งก๊าซ การสื่อสาร และสิ่งแวดล้อม ซึ่งการพัฒนาดังกล่าวเป็นเรื่องของการประสานงานและความร่วมมือ

โดยตรง มิได้เกี่ยวข้องกับกำกับการบังคับใช้กฎหมายแต่อย่างใด เพราะรัฐธรรมนูญมิได้ให้อำนาจแก่รัฐบาลกลางในเรื่องนี้ไว้

โดยปกติในการทำงานร่วมกันระหว่างรัฐบาลกลางและรัฐบาลมลรัฐ รวมถึงรัฐบาลท้องถิ่นต่าง ๆ จะอยู่ภายใต้กรอบความตกลงซึ่งจะมีการกำหนดวัตถุประสงค์ไว้อย่างชัดเจน เช่น เรื่องความปลอดภัย การเชื่อมโยงกัน และการลดความหนาแน่นของเมือง ซึ่งการที่รัฐบาลกลางให้เงินสนับสนุนการดำเนินการโครงการโครงสร้างพื้นฐานนั้น ส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นเงินให้เปล่า เพราะโครงสร้างพื้นฐานที่จัดทำขึ้น เช่น ถนนหรือทางรถไฟ มิได้เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดรายได้ ยกเว้นโครงสร้างพื้นฐานบางกรณีที่เกิดรายได้ เช่น กรณีทางด่วนระหว่างเมือง (motorway) ของซิดนีย์ รัฐบาลกลางได้ให้การสนับสนุนโดยการให้ยืมเงิน ซึ่งเมื่อได้สร้างทางดังกล่าวและมีการจัดเก็บค่าผ่านทางแล้ว รัฐบาลมลรัฐจะคืนเงินที่ได้ยืมไปคืนให้แก่รัฐบาลกลาง โดยหลักการสำคัญที่รัฐบาลกลางจะให้เงินสนับสนุนแก่รัฐบาลมลรัฐ คือ แนวคิดในการจัดทำโครงการต่าง ๆ ต้องมีความเหมาะสมและเกิดประโยชน์สูงสุด

(ค) กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมให้เอกชนร่วมลงทุนในกิจการของรัฐ (Public Private Partnership : PPP)

ออสเตรเลียเป็นผู้นำในเรื่องการส่งเสริมและสนับสนุนให้เอกชนเข้ามาร่วมลงทุนในกิจการที่เกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานและระบบสาธารณูปโภคของรัฐ (PPP) มาเป็นระยะเวลากว่า ๔๐ ปีแล้ว เช่น การพัฒนาโรงพยาบาล หรือการซ่อมบำรุงทางรถไฟ โดยออสเตรเลียได้มีการมีกฎหมายกลางในเรื่องการให้เอกชนมาร่วมลงทุน หรือ PPP แต่อย่างใด แต่จะมีการกำหนดกรอบการดำเนินการเพื่อเป็นแนวทางและข้อแนะนำให้แก่รัฐบาลมลรัฐ ซึ่งเป็นผู้ดำเนินการหลักในด้าน PPP คือ รัฐบาลมลรัฐจะเป็นผู้ทำสัญญากับเอกชนให้เกิดการลงทุนขึ้นมา เพราะรัฐบาลมลรัฐมีศักยภาพและความเข้มแข็งสามารถกู้เงินมาเพื่อดำเนินโครงการเกี่ยวกับโครงสร้างพื้นฐานต่าง ๆ ได้ด้วยตัวเอง

๔.๔ การประชุมร่วมกับ Sydney Harbour Federation Trust

รัฐบาลกลางได้มีการจัดตั้ง Sydney Harbour Federation Trust ขึ้นเมื่อเดือนกันยายน ค.ศ. ๑๙๙๘ (พ.ศ. ๒๕๔๑) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีหน่วยงานเฉพาะที่มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินงานด้านการคุ้มครองและจัดการพื้นที่ชายฝั่งบริเวณโดยรอบอ่าวซิดนีย์ (Sydney Harbour) เป็นการชั่วคราวในช่วงระยะเวลาหนึ่ง (Transitional body) เพื่อผลประโยชน์สูงสุดแก่ชาวออสเตรเลียทั้งในปัจจุบันและในอนาคต โดยในระยะเริ่มแรก พื้นที่ดังกล่าวเป็นพื้นที่ที่ไม่มีการใช้ประโยชน์แต่ชุมชนท้องถิ่นในบริเวณพื้นที่นั้นเห็นพ้องกันว่า พื้นที่ชายฝั่งบริเวณโดยรอบอ่าวซิดนีย์จะเป็นพื้นที่ที่มีประโยชน์และมีมูลค่ามากยิ่งขึ้นในอนาคตได้ โดยพื้นที่หลักที่อยู่ในความรับผิดชอบของ Trust มีจำนวน ๔ บริเวณ ประกอบด้วย (๑) Cockatoo Island (๒) Headland Park (Mosman) (๓) North Head Sanctuary (Manly) และ (๔) Sub Base Platypus (North Sydney) ซึ่งทุกพื้นที่ที่อยู่ในความดูแลของ Sydney Harbour Federation Trust จะเต็มไปด้วยคุณค่าของมรดกทางวัฒนธรรมและสิ่งประดิษฐ์ที่มนุษย์สร้างขึ้น ในช่วงระหว่างสงครามโลกครั้งที่ ๑ และครั้งที่ ๒ บริเวณพื้นที่มอสแมน (Mosman) ซึ่งเป็นที่ตั้งของ Sydney Harbour Federation Trust ในปัจจุบันได้เคยเป็นที่ตั้งของโรงพยาบาลและโรงเรียนทหารเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากในช่วงเวลาดังกล่าวมีสงครามการสู้รบเกิดขึ้น แต่ในปัจจุบัน Sydney Harbour Federation Trust ได้มีการปรับปรุงทัศนียภาพของพื้นที่บริเวณนี้ให้เป็นที่พักอาศัยของชาวมอสแมนที่ต้องการดำรงชีวิตอย่างเรียบง่ายหลังวัยเกษียณอายุ โดยมีการกำหนดอัตราค่าที่พักอาศัยตามแต่ละประเภทของที่พัก เช่น บ้านพักหรือห้องชุด เป็นต้น

การดำเนินงานของ Sydney Harbour Federation Trust และองค์ประกอบของสมาชิกที่ทำหน้าที่บริหาร Sydney Harbour Federation Trust เป็นไปตามที่กฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งหน่วยงาน (Sydney Harbour Federation Trust Act 2001) ได้กำหนดไว้ โดยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติฯ ได้กำหนดให้ Sydney Harbour Federation Trust มีสถานะเป็นองค์กรตามกฎหมายที่ได้รับมอบอำนาจให้ดำเนินการอย่างต่อเนื่องและสามารถฟ้องร้องและถูกฟ้องร้องในนามของหน่วยงานได้ โดยการจัดตั้ง Sydney Harbour Federation Trust มีวัตถุประสงค์ที่สำคัญหลายประการ ได้แก่

๑) การสร้างความเชื่อมั่นในการบริหารจัดการของหน่วยงานเพื่อสร้างความเป็นอยู่ที่ดีให้แก่พื้นที่บริเวณอ่าวซิดนีย์

๒) การคุ้มครอง สงวน และเข้าใจถึงคุณค่าของมรดกทางวัฒนธรรมและสิ่งแวดล้อมของพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบและการดูแลของหน่วยงาน

๓) การเพิ่มโอกาสในการเข้าถึงพื้นที่โดยเปิดโอกาสให้สาธารณชนได้รับรู้หลักการและแนวทางการบริหารจัดการพื้นที่อย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น

๔) การจัดตั้งและจัดการพื้นที่ในบริเวณที่เป็นพื้นที่สีเขียวอย่างเหมาะสมโดยดำเนินการในนามของเครือรัฐในฐานะที่เป็นรัฐบาลกลาง

๕) การประสานงานร่วมกับหน่วยงานระดับเครือรัฐที่มีความเชื่อมโยงกับการจัดการพื้นที่ชายฝั่งอื่น ๆ

๖) การประสานงานร่วมกับรัฐบาลแห่งรัฐนิวเซาท์เวลส์รวมถึงสภาที่ปรึกษาและชุมชนต่าง ๆ ที่ได้รับผลกระทบจากการบริหารจัดการพื้นที่

ทั้งนี้ ในช่วงแรกเริ่มของการจัดตั้ง Sydney Harbour Federation Trust นั้น การดำเนินงานของหน่วยงานจะได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลกลางเป็นหลัก แต่ต่อมาจนกระทั่งถึงปัจจุบัน แหล่งรายได้สำคัญของหน่วยงานมาจากการให้เช่าพื้นที่แก่ภาครัฐและภาคเอกชนในการจัดตั้งร้านอาหาร ร้านกาแฟ บ้านพักอาศัยชั่วคราว ตลอดจนหน่วยงานวิจัยทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น นอกจากนี้ การดำเนินงานของหน่วยงานจะดำเนินการต่อเนื่องไปจนถึงปี ค.ศ. ๒๐๓๓ (พ.ศ. ๒๕๗๖) หลังจากนั้น Sydney Harbour Federation Trust จะต้องส่งมอบพื้นที่สีเขียว พื้นที่อนุรักษ์ อาคารบ้านเรือน สิ่งก่อสร้าง รวมทั้งพื้นน้ำ บริเวณชายฝั่งรอบอ่าวซิดนีย์ที่อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงาน คืนให้แก่รัฐบาลกลางหรือรัฐบาลแห่งเครือรัฐเพื่อดำเนินการบริหารงานเพื่อชาวออสเตรเลียต่อไป ทั้งนี้ เหตุผลที่ Sydney Harbour Federation Trust เข้ามาบริหารงานในพื้นที่ชายฝั่งบริเวณโดยรอบอ่าวซิดนีย์ในนามของรัฐบาลกลางเนื่องมาจากรัฐบาลกลางได้ตระหนักดีว่า พื้นที่บริเวณดังกล่าวเป็นทรัพย์สินสมบัติอันเป็นมรดกล้ำค่าของโลก ดังนั้น การจัดตั้งหน่วยงานเฉพาะที่มีความเชี่ยวชาญด้านการบริหารจัดการพื้นที่ชายฝั่งเข้ามาบริหารงานจะทำให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อประชาชนในพื้นที่และประเทศอย่างสูงสุด

ภารกิจหลักของ Sydney Harbour Federation Trust คือ การผสมผสานธรรมชาติและมรดกทางวัฒนธรรมให้สามารถอยู่ร่วมกับชาวออสเตรเลียได้อย่างกลมกลืน โดยการดำเนินงานของ Sydney Harbour Federation Trust มีความเป็นแบบแผนและขั้นตอนที่ชัดเจน รวมทั้งมีการจัดทำแผนดำเนินงานบริหารจัดการพื้นที่ จำนวน ๓ แผนงาน สรุปได้ดังนี้

๑) Comprehensive Plan: เป็นแผนการดำเนินงานที่องค์กรจัดทำขึ้นเพื่อบริหารจัดการพื้นที่เฉพาะ จำนวน ๗ แห่ง ภายในหรือใกล้เคียงบริเวณชายฝั่งของอ่าวซิดนีย์ โดยมีมุ่งหมายให้พื้นที่บริเวณชายฝั่งของอ่าวซิดนีย์เป็นพื้นที่สีเขียวและเป็นพื้นที่ที่สิ่งมีชีวิตอาศัยร่วมกับธรรมชาติได้ โดยการจัดทำ Comprehensive Plan นี้เป็นไปตามข้อกำหนดของ Sydney Harbour Federation Trust Act 2001

ที่กำหนดให้ต้องจัดทำแผนงานในการบริหารจัดการพื้นที่ในแต่ละพื้นที่ (Part 5 – Plans) โดย Comprehensive Plan มีกลไกที่สำคัญ ประกอบด้วย (๑) การกำหนดวิสัยทัศน์ วัตถุประสงค์ และนโยบาย ที่เป็นแนวทางในการดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ของหน่วยงาน (๒) การกำหนดผลลัพธ์ของการใช้ที่ดินและการจัดการสภาพแวดล้อมสำหรับแต่ละพื้นที่ (๓) การกำหนดกรอบแผนงานสำหรับการพัฒนา นโยบาย แผนการ และแนวทางการจัดการพื้นที่ (๔) การดำเนินกระบวนการประเมินกิจกรรมของหน่วยงาน และ (๕) การกำหนดกรอบแผนงานสำหรับการจัดการที่ดินของหน่วยงานในอนาคต โดย Sydney Harbour Federation Trust เห็นว่า การใช้บังคับแผนดังกล่าวให้เกิดประสิทธิผลได้นั้น จะต้องดำเนินมาตรการที่สำคัญ ได้แก่ การเพิ่มการเข้าถึงสาธารณชนให้มากขึ้น การสร้างผลลัพธ์ที่เกิดประโยชน์อย่างชัดเจนให้แก่พื้นที่ และการตระหนักถึงวัตถุประสงค์ทางการเงิน รวมตลอดทั้งการปรึกษาหารือและรับฟังความคิดเห็นร่วมกับชุมชน อันจะทำให้การดำเนินงานของ Sydney Harbour Federation Trust มีลักษณะต่อเนื่องและเป็นการเพิ่มมูลค่าภารกิจ Sydney Harbour Federation Trust ให้มีความสำคัญในระดับชาติ

๒) Corporate Plan: เป็นการกำหนดเป้าหมายทางยุทธศาสตร์ (strategic goals) ที่สำคัญ ๕ ประการในช่วงระยะเวลาระหว่างปี ค.ศ. ๒๐๑๕ - ๒๐๑๙ (พ.ศ. ๒๕๕๘ - ๒๕๖๒) ทั้งนี้ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำไปสู่การสร้างพื้นที่สีเขียวในชุมชนเมือง ได้แก่

เป้าหมายที่หนึ่ง คือ การสงวน ปรับปรุง และส่งเสริมคุณค่าทางประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม และธรรมชาติ ที่อยู่ในบริเวณพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบของ Sydney Harbour Federation Trust โดย Trust จะต้องมีการดำเนินการพิจารณาทบทวนแผนงานทั้งหมด เพื่อสร้างความเชื่อมั่นและวางแนวทางการดำเนินงานตามวัตถุประสงค์ ตลอดจนต้องมีแนวทางในการฟื้นฟูที่ดิน สร้าง และสงวนรักษาโครงสร้างพื้นฐาน รักษาสภาพแวดล้อม รักษามาตรฐานและคุณค่าทางวัฒนธรรม และกำหนดแผนการจัดการสินทรัพย์เพื่อสงวนรักษาไว้ซึ่งทรัพย์สินที่มีค่า

เป้าหมายที่สอง คือ การเติบโตและการบริหารจัดการกิจการ โดยจะต้องดำเนินยุทธศาสตร์ด้านการจัดหาเงินทุนระยะยาวทั้งจากภาครัฐบาลและแหล่งเงินทุนอื่น ซึ่งเงินทุนระยะยาวนี้เกี่ยวข้องกับต้นทุนในการดำเนินการและเงินกองทุนใหม่สำหรับ Trust นอกจากนี้ ต้องมีการแก้ไขแผนพัฒนาธุรกิจ (Business Development Plan) โดยมุ่งเน้นไปที่การเพิ่มรายได้ให้แก่รัฐที่มีที่มาจากทำให้เช่าที่อยู่อาศัย และสถานประกอบการเพื่อการพาณิชย์

เป้าหมายที่สาม คือ การจัดทำข้อผูกพัน โดยจะต้องมีการพัฒนาความสัมพันธ์ในเชิงหุ้นส่วนและพันธมิตรกับองค์กรอื่น เพื่อผลประโยชน์ที่จะได้รับในด้านวัฒนธรรมและการศึกษา ซึ่ง Trust ได้มีการจัดทำแผนงานที่ชื่อว่า “Marketing and Public Events Program” ซึ่งมีระยะเวลาดำเนินการ ๔ ปี โดยเป็นการรวมกลุ่มเพื่อจัดงานให้เป็นที่ดึงดูดใจจากนักท่องเที่ยวและช่วยเพิ่มรายได้ให้แก่ Trust นอกจากนี้ ยังได้มีการจัดทำแผนงาน “Public Engagement Plan” โดยมุ่งเน้นการสื่อสารร่วมกับชุมชนและกระตุ้นการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมของ Trust การจัดทำแผนยุทธศาสตร์ต่าง ๆ เพื่อเพิ่มการเข้าถึงของสาธารณชนในที่ดินของ Trust และปรับปรุงสิ่งอำนวยความสะดวกของอ่าวซิดนีย์

เป้าหมายที่สี่ คือ การบริหารจัดการที่ประสบความสำเร็จและความมีประสิทธิภาพของธุรกิจ โดย Trust จะมีการใช้ทรัพยากรที่ทันสมัย ผสมผสาน และเหมาะสม เพื่อสนองตอบต่อวัตถุประสงค์ของธุรกิจ รวมทั้งมีการจัดทำแผนงานด้านการพัฒนาแรงงานและทรัพยากรเพื่อสร้างความเชื่อมั่นในการพัฒนาทักษะความสามารถของแรงงานทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

เป้าหมายที่ห้า คือ การดำเนินงาน การบำรุงรักษา และการยกระดับสิ่งอำนวยความสะดวก และโครงสร้างพื้นฐานของ Trust อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน โดย Trust จะต้องสร้างความเชื่อมั่นในการจัดการสินทรัพย์อย่างยั่งยืน โดยการจัดทำยุทธศาสตร์ที่ชื่อว่า “Comprehensive Asset Management Strategy” เพื่อพัฒนาการให้บริการและการดำเนินโครงการต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสินทรัพย์และเงินทุนของ Trust โดยมีการจัดทำหลักการของการพัฒนาระบบนิเวศอย่างยั่งยืนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของแผนยุทธศาสตร์ฉบับนี้ด้วย

๓) Management Plan เป็นแผนการบริหารจัดการที่จัดทำขึ้นเพื่อบริหารจัดการเขตพื้นที่ต่าง ๆ ภายใต้ความรับผิดชอบของ Trust ยกตัวอย่างเช่น แผนการบริหารจัดการในเขตพื้นที่ Mosman ซึ่งเป็นเขตพื้นที่บริเวณที่ตั้ง Trust ด้วย โดย Management Plan (Mosman No.6) จัดทำขึ้นเมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๐๐๖ (พ.ศ. ๒๕๔๙) มีสาระสำคัญเป็นการกำหนดรายละเอียดในการบริหารจัดการพื้นที่บริเวณ Mosman Drill Hall ภายใต้กรอบที่ Comprehensive Plan กำหนดไว้ และมีวัตถุประสงค์เพื่อสงวนรักษาคุณค่าทางมรดกของเครือรัฐในบริเวณ Mosman Drill Hall รวมทั้งส่งเสริมและจัดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกด้านสิ่งแวดล้อม เช่น จัดให้มีสวนหย่อมหรือทางเดินเท้า เป็นต้น นอกจากนี้ Management Plan ยังได้กำหนดการบริหารจัดการพื้นที่ครอบคลุมไปถึงบริเวณใกล้เคียงกับพื้นที่ Mosman Drill Hall ด้วย เช่น Sydney Harbour National Park Management Plan และ Plan of Management for Rawson Park and Surrounds เนื่องจากเป็นพื้นที่ที่เชื่อมต่อกับ Mosman Drill Hall โดยตรง

อย่างไรก็ดี โดยที่ Sydney Harbour Federation Trust ได้เข้ามาบริหารงานในพื้นที่ชายฝั่งบริเวณโดยรอบอ่าวซิดนีย์ในนามของรัฐบาลกลาง จึงทำให้การทำงานของ Trust ในบางครั้งย่อมต้องเผชิญกับความท้าทายในรูปแบบต่าง ๆ ด้วยเช่นกัน เช่น (๑) รายรับที่ได้มายังไม่พอเพียงกับรายจ่ายที่จำเป็นต้องใช้จ่ายในแต่ละเดือน (๒) การบริหารงานของ Trust ต้องมีความสอดคล้องกับความคาดหวังของคนในพื้นที่ และ (๓) Trust ต้องปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นกลางเพื่อเป็นหน่วยงานกลางในการประสานงานร่วมกับรัฐบาลกลางและรัฐบาลนิวเซาท์เวลส์ นอกจากนี้ ในการบริหารงานในพื้นที่ของ Trust ยังมีความท้าทายรูปแบบอื่น เช่น คนในพื้นที่ไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัติที่กำหนดไว้ในแผนดำเนินงานบริหารจัดการพื้นที่ จึงทำให้ต้องมีการยกเลิกสัญญาเช่าพื้นที่ หรือเรียกร้องให้ผู้ฝ่าฝืนชำระค่าปรับ และหากเป็นการกระทำความผิดร้ายแรง Trust ก็มีหน้าที่ประสานงานร่วมกับตำรวจในรัฐนิวเซาท์เวลส์เพื่อดำเนินการบังคับคดีกับผู้กระทำความผิดต่อไป การเผชิญกับความท้าทายในรูปแบบต่าง ๆ นี้ ทำให้ Trust มีแนวความคิดในการสร้างจิตสำนึกที่ดีให้แก่คนในชุมชนและคนในพื้นที่ เพื่อร่วมกันอนุรักษ์ป่าชุมชนในพื้นที่ ซึ่งการดำเนินงานดังกล่าวย่อมต้องมีทั้งผู้ที่เห็นด้วยและผู้ที่ไม่เห็นด้วยหรือไม่เห็นคุณค่าของการอนุรักษ์พื้นที่ป่าในชุมชน แต่ที่ผ่านมา Trust ได้มีความพยายามสร้างองค์ความรู้ ค้นคว้าข้อมูลทางวิชาการประกอบ เพื่อนำมาเผยแพร่ให้คนในชุมชนได้รับทราบและตระหนักร่วมกัน อีกทั้งยังได้เปิดโอกาสให้ชุมชนได้มีส่วนร่วมในการอนุรักษ์พื้นที่ป่าชุมชนและทรัพยากรธรรมชาติอื่น ๆ ร่วมกันมากขึ้น ซึ่งการนำกฎหมายมาปรับใช้ในพื้นที่และคนในชุมชนที่อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของ Trust เป็นอีกความท้าทายหนึ่งที่ต้องให้ความสำคัญมากขึ้น โดย Trust มีแนวคิดว่า เริ่มแรกต้องทราบก่อนว่าคนในชุมชนมีความคาดหวังด้านใดบ้างจากการดำเนินงานของ Trust และคนในชุมชนต้องการให้พื้นที่ที่อาศัยอยู่ร่วมกันมีสภาพป่าและทรัพยากรธรรมชาติในลักษณะใด เพื่อที่ Trust จะได้นำข้อเท็จจริงและผลลัพธ์ที่ชุมชนคาดหวังมาปรับใช้กับแนวทางการนำกฎหมายมาบังคับใช้ในสังคมให้เกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างสูงสุด

โดยสรุป Sydney Harbour Federation Trust เป็นหน่วยงานที่จัดตั้งขึ้นภายใต้บทบัญญัติของ Sydney Harbour Federation Trust Act 2001 มีสถานะเป็นหน่วยงานตามกฎหมายที่ได้รับมอบอำนาจให้ดำเนินการคุ้มครองและจัดการพื้นที่ชายฝั่งบริเวณโดยรอบอ่าวซิดนีย์ในนามของรัฐบาลกลาง เพื่อผลประโยชน์สูงสุดแก่ชาวออสเตรเลียทั้งในปัจจุบันและในอนาคต โดย Trust มีการจัดทำแผนงานอย่างเป็นระบบและขั้นตอนในการบริหารจัดการพื้นที่ที่อยู่ในความรับผิดชอบ เพื่อให้การบริหารจัดการงานของ Trust เป็นไปตามที่รัฐบาลกลางและคนในชุมชนได้คาดหวังไว้ แสดงให้เห็นถึงวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลของรัฐบาลออสเตรเลียที่ว่า การมอบหมายงานให้บริหารจัดการในเรื่องใดก็ควรมอบหมายให้มีหน่วยงานเฉพาะที่มีความเชี่ยวชาญในด้านนั้น ๆ ทำหน้าที่บริหารจัดการเพื่อดำเนินการตามที่ได้รับมอบหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ ยังแสดงให้เห็นว่า การบริหารจัดการงานในระดับประเทศของออสเตรเลียมิได้อาศัยแต่เพียงตัวบทกฎหมายเพียงอย่างเดียว แต่อาศัยการประสานงานที่ต่อเนื่องและรับฟังความคิดเห็นจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกระดับ รวมทั้งภาคส่วนชุมชนหรือท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ในพื้นที่นั้นประกอบด้วย เพื่อรับฟังความคิดเห็นและสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในพื้นที่ อันจะช่วยให้การบริหารจัดการพื้นที่ของ Sydney Harbour Federation Trust มีความคล่องตัวและรวดเร็วยิ่งขึ้น จึงสรุปได้ว่า แม้ว่าการดำเนินงานของ Trust จะมีความท้าทายในการดำเนินงานอยู่เป็นระยะ แต่ก็สามารถแก้ไขปัญหาให้ลุล่วงไปได้ด้วยดี โดยอาศัยความร่วมมือของหน่วยงานทุกระดับ การมีส่วนร่วมของชุมชน รวมทั้งความรู้และความสามารถของบุคลากรในหน่วยงานที่ร่วมมือกันเพื่อให้งานที่ดำเนินการบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่ได้จัดตั้งหน่วยงานแห่งนี้ขึ้น

๔.๕ การประชุมร่วมกับ NSW Environment Protection Authority (EPA)

การคุ้มครองสิ่งแวดล้อมแห่งรัฐนิวเซาท์เวลส์ (NSW Environment Protection Authority (EPA)) เป็นหน่วยงานระดับมลรัฐ มีอำนาจหน้าที่รักษาคุณภาพอากาศ คุณภาพน้ำ คุณภาพดิน และสุขภาพของประชาชน รวมทั้งจัดการเหตุฉุกเฉินหรือภัยต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม โดยมีกฎหมายในความรับผิดชอบจำนวนทั้งสิ้น ๓๗ ฉบับ เช่น Protection of the Environment Operations Act, Contaminated Land Management Act, Radiation Control Act, Dangerous Good (Road and Rail) Transport Act, Environmentally Hazardous Chemicals Act, Forestry Act และ Pesticides Act โดยกฎหมายต่าง ๆ ดังกล่าวให้อำนาจ EPA กำหนดนโยบายและมาตรการจูงใจทางเศรษฐศาสตร์ ใช้ระบบอนุญาตและระบบประเมินตลอดจนเข้าตรวจสอบสถานที่ของผู้ประกอบการ เป็นต้น โดยการดำเนินการของ EPA มีรายละเอียดสรุปได้ดังนี้

๑) มาตรการจูงใจทางเศรษฐศาสตร์เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองสิ่งแวดล้อม

การใช้มาตรการจูงใจทางเศรษฐศาสตร์เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมนั้น EPA ได้แบ่งมาตรการออกได้เป็น ๓ ประเภท ได้แก่ (๑) ระบบอนุญาตปริมาณการปล่อยมลพิษ (Load-based Licensing Scheme) โดยเป็นการกำหนดให้ใช้ระบบอนุญาตกับผู้ปล่อยมลพิษทางอากาศและมลพิษทางน้ำเพื่อควบคุมปริมาณมลพิษในสิ่งแวดล้อม โดยกำหนดเพดานปริมาณการปล่อยมลพิษให้เป็นเงื่อนไขใบอนุญาตและกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเป็นอัตราที่กำหนดตามปริมาณการปล่อยมลพิษ (๒) การลดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตตามประสิทธิภาพในการบริหารความเสี่ยงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (Risk-based Licensing System) ได้แก่ การประเมินระดับความเสี่ยงของกิจกรรมของผู้รับใบอนุญาตโดย EPA เพื่อกำหนดมาตรการป้องกันและบริหารความเสี่ยงให้เหมาะสมกับกิจกรรมนั้น และกำหนดให้ลดอัตราค่าธรรมเนียมให้แก่ผู้ถือใบอนุญาตตามผลการปฏิบัติตามมาตรการที่กำหนดดังกล่าว และ (๓) ระบบการซื้อขายสิทธิการปล่อยเกลือในแม่น้ำฮันเตอร์ (Hunter River Salinity Trading Scheme) เป็นระบบที่สร้างขึ้น

เพื่อแก้ไขปัญหาเกษตรกรรมในพื้นที่ลุ่มแม่น้ำฮันเตอร์ที่ไม่สามารถใช้น้ำจากแม่น้ำเพื่อการเพาะปลูกได้ เนื่องจากน้ำในแม่น้ำฮันเตอร์มีปริมาณเกลือสูงจากการปล่อยเกลือลงแม่น้ำฮันเตอร์โดยผู้ประกอบการเหมืองแร่ถ่านหิน ระบบดังกล่าวได้แก่ การแจกสิทธิการปล่อยเกลือในแม่น้ำฮันเตอร์ซึ่งได้แก่โควตาปริมาณการปล่อยเกลือให้แก่ผู้ประกอบการ หากผู้ประกอบการใดปล่อยเกลือต่ำกว่าโควตาก็สามารถขายสิทธิให้แก่ผู้ประกอบการรายอื่นที่ต้องการโควตาเพิ่มได้ โดยการปล่อยเกลือต้องปล่อยในช่วงน้ำหลากเท่านั้น เนื่องจากหากปล่อยในฤดูน้ำแล้ง เกลือจะตกค้างอยู่ในแม่น้ำทำให้มาตรการดังกล่าวไม่ได้ผลและไม่บรรลุเป้าหมายในการลดปริมาณเกลือในแม่น้ำให้อยู่ในระดับต่ำกว่า 900 EC เพื่อให้เกษตรกรสามารถใช้น้ำเพื่อการเพาะปลูกได้

๒) มาตรการบริหารจัดการขยะในรัฐนิวเซาท์เวลส์

EPA ได้ให้ความสำคัญกับการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการกำจัดขยะและการป้องกัน เพื่อบังคับใช้กฎหมาย โดยได้จัดตั้งหน่วยวิจัยและพัฒนาเกี่ยวกับการลดปริมาณขยะและการลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมจากขบวนการกำจัดขยะ นอกจากนี้ EPA ได้มีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ขยะ (Waste Strategy) เพื่อวางยุทธศาสตร์ด้านการบริหารจัดการขยะไปข้างหน้าเป็นระยะเวลา ๒๐ ปี (เดิมแผนดังกล่าวมีกำหนดระยะเวลาใช้บังคับ ๕ ปี แต่ได้มีการขยายกำหนดระยะเวลาใช้บังคับเป็น ๑๐ ปี) เพื่อสร้างความเสถียรภาพและความชัดเจนแก่นักลงทุน

กฎหมายด้านการบริหารจัดการขยะที่มีผลใช้บังคับในรัฐนิวเซาท์เวลส์ในปัจจุบัน ได้แก่ Protection of the Environment Operations Act 1997 ซึ่งกำหนดหลักการเกี่ยวกับระบบใบอนุญาตจัดตั้งหน่วยงานในการบังคับใช้กฎหมาย และกำหนดให้มี Protection of the Environment Operations (Waste) Regulation 2014 ซึ่งเป็นกฎหมายลำดับรองเพื่อกำหนดรายการความรับผิดชอบของผู้สร้างขยะ ผู้แปรรูปขยะ และผู้บริโภค เป็นต้น และ Waste Avoidance and Resource Recovery Act 2001 ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างกลไกการลดปริมาณขยะอย่างต่อเนื่อง

บริบทในปัจจุบันหลายประการเป็นปัจจัยที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงด้านการบริหารจัดการขยะในรัฐนิวเซาท์เวลส์ เช่น เทคโนโลยีรีไซเคิลที่พัฒนาขึ้นกว่าเดิม ต้นทุนการรีไซเคิลที่ต่ำลง การต่อต้านวิธีการกำจัดขยะโดยการฝังกลบโดยประชาชน การที่ประเทศจีนแก้ไขกฎหมายเพื่อห้ามการนำเข้าขยะไปจัดการในประเทศจีน (China Sword) และอัตราการเพิ่มขึ้นของจำนวนประชากรในรัฐนิวเซาท์เวลส์ ดังนั้น EPA จึงได้พัฒนาถ้อยแถลงด้านเศรษฐกิจหมุนเวียนแห่งรัฐนิวเซาท์เวลส์ (the NSW Circular Economy Statement (Too Good to Waste)) ขึ้น เพื่อเป็นกรอบการดำเนินการของรัฐบาลในการสนับสนุนการเปลี่ยนแปลงวิถีการผลิต การประกอบ การค้า และการใช้ประโยชน์จากผลิตภัณฑ์ โดยมีมุ่งหมายการลดปริมาณขยะและผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม ลดการใช้ทรัพยากรอันทรงคุณค่า โดยสิ้นเปลือง และสนับสนุนนวัตกรรม การเติบโตทางเศรษฐกิจ และการสร้างงาน ทั้งนี้ โดยถ้อยแถลงด้านเศรษฐกิจหมุนเวียนแห่งรัฐนิวเซาท์เวลส์ (NSW Circular Economy Statement) ประกอบด้วยหลักปฏิบัติรวม ๗ ประการ ได้แก่

(๑) การบริหารทรัพยากรทุกประเภทโดยยั่งยืน (Sustainable Management of All Resources) โดยการเลือกใช้ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตได้จากวัสดุที่นำกลับมาใช้ใหม่แทนผลิตภัณฑ์ที่ผลิตโดยวัตถุดิบใหม่ เพื่อลดปริมาณการนำทรัพยากรธรรมชาติมาใช้เป็นวัตถุดิบและลดผลกระทบจากกระบวนการนำออกมา และการแปรรูปทรัพยากรธรรมชาติต่อสิ่งแวดล้อม

(๒) การให้คุณค่าแก่ผลิตภาพของทรัพยากร (Valuing resource productivity) โดยการตระหนักถึงคุณค่าของทรัพยากรต่าง ๆ ผ่านการนำกลับมาใช้ใหม่ซ้ำแล้วซ้ำอีก

(๓) การออกแบบผลิตภัณฑ์เพื่อลดปริมาณขยะ (Design out waste and pollution) ได้แก่ การพัฒนาผลิตภัณฑ์ให้ใช้งานได้นานขึ้น นำกลับมาใช้ใหม่ได้ การพัฒนานวัตกรรมการนำมาผลิตใหม่ และการนำกลับมาใช้ใหม่เพื่อให้ลูกค้าสามารถแบ่งปัน ซ่อมแซม และยกระดับผลิตภัณฑ์ได้สะดวกขึ้น การเพิ่มอายุการใช้งานของหลุมฝังกลบขยะและลดความต้องการหลุมฝังกลบใหม่เพื่อลดปริมาณการปล่อยก๊าซเรือนกระจกและมลพิษอื่นจากการฝังกลบขยะ การสนับสนุนภาคส่วนบริการด้านการซ่อมแซมและการนำกลับมาผลิตใหม่ เป็นต้น

(๔) การคงไว้ซึ่งคุณค่าของผลิตภัณฑ์และส่วนประกอบ (Maintain the value of products and materials) โดยการสร้างช่องทางการแบ่งปันและแลกเปลี่ยนผลิตภัณฑ์ การพัฒนาคุณภาพของวัสดุที่จัดเก็บได้และปรับปรุงการแยกชิ้นส่วนวัสดุเพื่อให้สามารถนำมาใช้ใหม่ได้ง่ายขึ้น

(๕) การสร้างทางเลือกใหม่เพื่อประสิทธิภาพในการใช้ทรัพยากร (Innovate new solutions for resource efficiency) เช่น การพัฒนาโครงสร้างธุรกิจและบริการในภาคส่วนต่าง ๆ การสนับสนุนการเพิ่มประสิทธิภาพการใช้ทรัพยากร

(๖) การสร้างงานใหม่ในระบบเศรษฐกิจหมุนเวียน (Create new circular economy jobs) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการการผลิตใหม่ การนำผลิตภัณฑ์กลับมาใช้ใหม่ การซ่อมแซม

(๗) การส่งเสริมการปรับพฤติกรรมผ่านการศึกษาและการมีส่วนร่วม (Foster behavior change through education and engagement)

นอกจากนี้ EPA ได้สนับสนุนให้นำหลักปฏิบัติดังกล่าวมาใช้ในระบบจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐ เช่น การรณรงค์พนักงานด้วยวัสดุจากการนำขวดแก้วที่ใช้แล้วมาแปรสภาพแทนการใช้ทรายจากธรรมชาติ และได้แก้ไขปัญหาด้านอำนาจต่อรองขององค์กรส่วนท้องถิ่นในการจัดซื้อจัดจ้างด้วยการเปิดโอกาสให้องค์กรส่วนท้องถิ่นได้รวมตัวกันเพื่อสร้างอำนาจในการต่อรองได้

๔.๖ การประชุมร่วมกับ Asbestos Safety and Eradication Agency

หน่วยความปลอดภัยจากแร่ใยหินและการกำจัดแร่ใยหิน (Asbestos Safety and Eradication Agency) เป็นหน่วยงานระดับชาติแห่งเดียวในโลกที่มีอำนาจและหน้าที่เกี่ยวกับแร่ใยหิน มีสถานะเป็นองค์กรอิสระ (independent agency) ระดับเครือรัฐ จัดตั้งขึ้นเมื่อปี ค.ศ. ๒๐๑๓ โดยพระราชบัญญัติความปลอดภัยจากแร่ใยหินและการกำจัดแร่ใยหิน ค.ศ. ๒๐๑๓ (Asbestos Safety and Eradication Agency Act 2013) มีหน้าที่ผลักดันการเปลี่ยนแปลงในรัฐบาลทุกระดับ สร้างความตระหนักถึงภัยของแร่ใยหิน พัฒนาและรวบรวมข้อมูลเพื่อสนับสนุนการร่างกฎหมายและเพื่อเป็นข้อสนับสนุนในการผ่านกฎหมายและลดแรงต้านทานจากภาคธุรกิจ สนับสนุนการป้องกันการรับสัมผัสแร่ใยหินเพื่อกำจัดโรคอันเนื่องมาจากแร่ใยหินต่าง ๆ ในประเทศออสเตรเลีย และจัดทำแผนยุทธศาสตร์ระดับชาติเพื่อการจัดการแร่ใยหินและการตระหนักถึงภัยจากแร่ใยหิน (National Strategic Plan for Asbestos Management and Awareness) โดยหน่วยงานนี้ทำงานร่วมกับคณะกรรมการความปลอดภัยจากแร่ใยหินและการกำจัดแร่ใยหิน (Asbestos Safety and Eradication Council) ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยพระราชบัญญัติฯ เมื่อปี ค.ศ. ๒๐๑๓ เช่นเดียวกัน และมีหน้าที่ให้ปรึกษาแก่คณะผู้บริหารของหน่วยงานและแก่คณะรัฐมนตรี อย่างไรก็ตาม หน่วยความปลอดภัยจากแร่ใยหินและการกำจัดแร่ใยหินไม่มีหน้าที่กำหนดนโยบาย หน่วยงานที่มีหน้าที่กำหนดนโยบายด้านแร่ใยหินระดับเครือรัฐ ได้แก่ ทบวงงานและธุรกิจขนาดเล็ก (Department of Jobs and Small Business) ทบวงสิ่งแวดล้อม (Department of the Environment) และทบวงสุขภาพ (Department

of Health) ทั้งนี้ เนื่องจากวัตถุประสงค์เริ่มต้นในเครือรัฐออสเตรเลียของการลดและกำจัดแร่ใยหิน ได้แก่ การคุ้มครองสุขภาพในที่ทำงาน

ภัยจากแร่ใยหิน

จากการเก็บสถิติโดยองค์การอนามัยโลกในแต่ละปี ปรากฏว่ามีผู้เสียชีวิตเนื่องจากโรคที่เกิดจากการสัมผัสแร่ใยหินต่าง ๆ เช่น มะเร็งปอด มะเร็งเยื่อหุ้มปอด ภาวะน้ำในช่องเยื่อหุ้มปอด โรคปอดจากแร่ใยหิน โดยเฉลี่ยจำนวนประมาณ ๔,๐๐๐ คน ทั่วโลก โดยผู้ได้รับผลกระทบแบ่งออกได้เป็น ๓ กลุ่ม ได้แก่ คนงานในเหมืองแร่ใยหิน ผู้ประกอบการและแรงงานในภาคส่วนการก่อสร้างที่ใช้วัสดุที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหิน และผู้บริโภคที่ติดตั้งวัสดุที่มีส่วนประกอบของแร่ใยหินเองในบ้าน (DIY/Do-it-yourself) โดยร่างกายจะแสดงอาการหลังจากได้รับแร่ใยหินเข้าสู่ร่างกายไปแล้วประมาณ ๒๐ ปี ทั้งนี้ ไม่ว่าจะได้รับแร่ใยหินปริมาณเท่าใดก็มีความเสี่ยงต่อโรคทั้งสิ้น เนื่องจากไม่มีค่าปริมาณขั้นต่ำที่สัมผัสได้โดยปลอดภัย (Minimum safe level of exposure)

แม้ว่าปัจจุบันรัฐบาลกลางได้กำหนดห้ามผลิต ห้ามใช้ และห้ามนำเข้าแร่ใยหินทุกชนิด และผลิตภัณฑ์ทุกประเภทที่มีแร่ใยหินเป็นส่วนประกอบ ตั้งแต่วันที่ ๓๑ ธันวาคม ค.ศ. ๒๐๐๓ เป็นต้นมา แต่ยังคงมีผลิตภัณฑ์กว่า ๓,๐๐๐ ชนิดมีแร่ใยหินเป็นส่วนประกอบซึ่งประชาชนยังคงมีการใช้งานอยู่แล้ว โดย ประชาชนทั่วไปทราบว่ามีแร่ใยหินอยู่วัสดุก่อสร้างบางประเภท เช่น ฝ้าเพดาน กระเบื้องหลังคา ท่อน้ำ แผ่นรองพรม แต่ส่วนใหญ่ไม่ทราบว่ามีแร่ใยหินอยู่ในผลิตภัณฑ์และวัสดุอื่น ๆ ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สิ่งปลูกสร้างที่สร้างขึ้นในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๔๐ - ค.ศ. ๑๙๘๐ ล้วนมีวัสดุก่อสร้างที่มีแร่ใยหินเป็นส่วนประกอบทั้งสิ้นทั้งสิ้น ในปัจจุบัน คาดว่าสิ่งปลูกสร้างในประเทศจำนวนร้อยละ ๓๐ ยังคงมีวัสดุที่เป็นแร่ใยหินอยู่ นอกจากนี้ มีการทิ้งขยะที่มีแร่ใยหินโดยผิดกฎหมายตามถนนหนทางถึงปีละ ๖,๓๐๐ ตัน

ปัจจุบันรัฐบาลกลางมีการประกาศแผนยุทธศาสตร์ระดับชาติเพื่อการจัดการแร่ใยหิน และการตระหนักถึงภัยจากแร่ใยหิน (National Strategic Plan for Asbestos Management and Awareness) โดยแผนยุทธศาสตร์ดังกล่าวกำหนดหลักปฏิบัติเพื่อป้องกันการสัมผัสแร่ใยหินเพื่อกำจัดโรคอันเนื่องมาจากแร่ใยหิน มีระยะเวลาใช้บังคับ ๕ ปี โดยแผนฉบับแรกเมื่อปี ค.ศ. ๒๐๑๔ - ๒๐๑๘ และแผนฉบับปัจจุบันได้แก่แผนของช่วงปี ค.ศ. ๒๐๑๙ - ๒๐๒๓ ซึ่งกำหนดเป้าหมายระดับชาติ ๔ ประการ ได้แก่

๑) การเสริมสร้างความตระหนักในภัยจากการสัมผัสแร่ใยหินและการปรับปรุงพฤติกรรมให้แก่ประชาชน โดยจากการจัดเก็บสถิติเมื่อปี ค.ศ. ๒๐๑๖ ปรากฏผลว่า ประชากรที่ไม่ได้อยู่ในภาคส่วนวัสดุก่อสร้างและการก่อสร้างยังไม่ความรู้และความเข้าใจในระดับที่ยังต้องปรับปรุง

๒) การประเมินความเสี่ยงต่อการสัมผัสในวัสดุที่มีแร่ใยหินแต่ละประเภท และจัดทำแผนที่เพื่อระบุพื้นที่เสี่ยงต่อการสัมผัสแร่ใยหิน ได้แก่ พื้นที่ที่สิ่งปลูกสร้างมีอายุและอยู่ในเขตเสี่ยงต่อภัยพิบัติ

๓) การสนับสนุนให้ใช้วิธีรื้อออกและกำจัดซึ่งวัสดุที่มีแร่ใยหินเป็นส่วนประกอบโดยปลอดภัย และจัดให้มีการวิจัยในด้านความปลอดภัยในการกำจัดแร่ใยหิน โดยปัจจุบันได้มีการจัดฝึกอบรมวิธีการรื้อออกโดยปลอดภัยให้แก่ช่างรื้อถอน การจัดสถานที่ฝังกลบแร่ใยหินที่ไม่มีการรั่วไหลออกสู่สิ่งแวดล้อม โดยปัจจุบันใช้วิธีฝังกลบในเหมืองเก่า

๔) การเผยแพร่องค์ความรู้และการประสานข้อมูลเกี่ยวกับภัยจากการสัมผัสแร่ใยหินให้แก่ประเทศต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เพื่อป้องกันการนำเข้าผลิตภัณฑ์ที่มีแร่ใยหินเป็นส่วนประกอบอย่างมีประสิทธิภาพ

๔.๗ การประชุมร่วมกับ Planning Institute Australia (PIA)

สถาบันวางผังภูมิภาคและเมือง (Regional and Town Planning Institute) ตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๙๔ และตั้งเป็นสถาบันการวางผังเมืองแห่งออสเตรเลีย (Planning Institute Australia (PIA)) เมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๙๕ โดยสถาบันไม่ใช่ส่วนราชการ แต่มีสถานะเป็นองค์กรไม่แสวงหากำไรของรัฐบาลกลาง บริหารงานโดยคณะกรรมการบริหาร ทำหน้าที่สนับสนุนการวางผังเมืองและวิชาชีพผังเมือง โดยการให้การอบรม ข้อมูลและพัฒนาวิชาชีพ

การวางและจัดทำผังเมืองจะดำเนินการเป็นระดับโดยมีระดับมลรัฐ ระดับภูมิภาค ระดับท้องถิ่น ระดับเมือง และระดับย่อยอื่น ๆ โดยผังระดับมลรัฐ (planning act of state) จะมีลักษณะเป็นผังยุทธศาสตร์ (strategic plans) ซึ่งจะกำหนดนโยบายต่าง ๆ ไว้ในผัง โดยผังเมืองในระดับท้องถิ่นหรือผังเมืองที่มีลำดับเล็กลงมาจะไม่สามารถจัดทำโดยชัดหรือแย้งกับผังเมืองที่อยู่ในระดับสูงกว่าหรือระดับรัฐและระดับภูมิภาคได้ ในการวางและจัดทำผังเมืองนั้น มลรัฐและท้องถิ่นจะร่วมมือในการวางและจัดทำผังเมือง ทำให้ผังเมืองมีความเชื่อมโยงกับผังเมืองในทุกระดับและมีวิสัยทัศน์ในการพัฒนาเมืองร่วมกัน การกำหนดนโยบายและทิศทางของผังเมืองก็เป็นไปโดยสอดคล้องกัน อย่างไรก็ตาม การวางและจัดทำผังเมืองจะต้องดำเนินการโดยสอดคล้องกับกฎหมายอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น ประกาศเขตพื้นที่อนุรักษ์ทางสิ่งแวดล้อมซึ่งจะเป็นอำนาจหน้าที่ของรัฐบาลกลางตามกฎหมายในการประกาศกำหนด เขตพื้นที่อนุรักษ์ทางสิ่งแวดล้อมหรือเขตป่าสงวนแห่งชาติต่าง ๆ ดังนั้น ในการวางผังเมืองของมลรัฐจึงไม่มีปัญหาการทับซ้อนกับเขตป่าสงวนแห่งชาติเพราะมลรัฐไม่มีอำนาจในการจัดการพื้นที่ดังกล่าว

อย่างไรก็ดี แม้ว่าออสเตรเลียจะมีการวางผังเมืองเป็นระดับก็ตาม แต่ปัจจุบันนี้ก็ยังไม่มี การวางและจัดทำผังเมืองระดับชาติ แต่ในอนาคตทาง PIA มีแนวคิดที่จะเสนอต่อรัฐบาลกลางเพื่อให้มีการวางและจัดทำผังเมืองระดับชาติต่อไป ซึ่งจากการศึกษาวิจัยของ PIA พบว่า ร้อยละ ๘๐ ของประเทศที่เป็นสมาชิกขององค์การสหประชาชาติ (UN) ได้มีการจัดทำผังเมืองระดับชาติ เช่น สาธารณรัฐเกาหลี สาธารณรัฐไอร์แลนด์ และสหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี เป็นต้น

การวางและจัดทำผังเมืองของออสเตรเลียจะเป็นการกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดิน ซึ่งจะต้องมีการปรับปรุงผังเมืองทุกห้าปี อย่างไรก็ตาม แม้กฎหมายจะกำหนดระยะเวลาในการปรับปรุงผังเมืองไว้ก็ตาม แต่วิสัยทัศน์ในการวางและจัดทำผังเมืองจะมีการวางแผนไว้สำหรับยี่สิบปีข้างหน้าเสมอ และการจัดทำผังเมืองจะต้องมีการจัดทำแผนที่แนบท้ายกฎหมายด้วย โดยในการจัดทำแผนที่แนบท้ายจะจัดทำโดยหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านแผนที่โดยตรงในระดับรัฐ ซึ่งจะมีข้อมูลเกี่ยวกับแผนที่จะเป็นระบบข้อมูลเดียวกันทั้งประเทศจึงไม่มีปัญหาเกี่ยวกับความคาดเคลื่อนของแผนที่ต่างหน่วยงานกัน นอกจากนี้ การจัดทำผังระดับท้องถิ่นต้องผ่านกระบวนการรับฟังความคิดเห็นของประชาชนและการพิจารณาตั้งแต่ระดับรัฐบาลกลางและระดับมลรัฐ

ในการวางและจัดทำผังเมืองจะมีการกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินต่าง ๆ โดยสาระสำคัญของผังเมืองจะมีการกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินในรูปแบบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

- ๑) การกำหนดความสูงของสิ่งปลูกสร้างบนที่ดิน
- ๒) พื้นที่ที่ใช้สำหรับการจอดยานยนต์ในสิ่งปลูกสร้างบนที่ดิน
- ๓) คุณค่าทางประวัติศาสตร์ของอาคารหรือบริเวณที่ดิน
- ๔) ลักษณะการใช้ประโยชน์ของที่ดิน
- ๕) ขนาดของพื้นที่ใช้สอยของสิ่งปลูกสร้างบนที่ดิน

ทั้งนี้ โดยการกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดิน จะมีการกำหนดเป็นหลักว่า ในบริเวณดังกล่าว จะให้ใช้ประโยชน์ที่ดินเพื่อการใดเป็นหลักและกำหนดประโยชน์รองไว้เป็นอัตราร้อยละของพื้นที่ที่สามารถใช้ประโยชน์ที่ดินต่างไปจากการใช้ประโยชน์ที่ดินหลักได้ สำหรับการกำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดินไว้ในกฎหมายผังเมือง โดยทั่วไปแล้วกฎหมายจะกำหนดเรื่องดังกล่าวโดยให้ครอบคลุมการใช้ประโยชน์ที่ดินให้มากที่สุดและจะกำหนดอัตราส่วนของการใช้ประโยชน์ที่ดินแต่ละเรื่องไว้

สำหรับการแก้ไขผังเมืองนั้น โดยที่ผังเมืองจะต้องมีการปรับปรุงผังเมืองทุกห้าปี ดังนั้น กรณีที่มีการกำหนดการใช้ประโยชน์ที่ดินไปแล้ว หากในอนาคตต้องการปรับเปลี่ยนก็สามารถทำได้ ซึ่งการปรับเปลี่ยนการใช้ประโยชน์ที่ดินนั้น อาจเกิดจากนโยบายของรัฐ หรืออาจเกิดจากความต้องการของเจ้าของที่ดิน หากเป็นความต้องการของเจ้าของที่ดินแล้ว เจ้าของที่ดินจะต้องยื่นคำขอต่อพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อขอเปลี่ยนแปลงลักษณะการใช้ประโยชน์

ส่วนประเด็นแก้ไขปัญหาและการเตรียมการรับมือกับปัญหาอุทกภัยนั้น การวางแผนและจัดทำผังเมืองจะกำหนดให้สิ่งปลูกสร้างต้องคำนึงถึงแนวระดับของน้ำท่วมตามแต่ละพื้นที่ โดยมีหน่วยงานด้านอุทกภัยเป็นผู้รับผิดชอบจัดทำแผนผังเกี่ยวกับระดับน้ำท่วม ซึ่งข้อบังคับดังกล่าวจะบังคับใช้เฉพาะกับสิ่งปลูกสร้างที่ได้ก่อสร้างขึ้นใหม่เท่านั้น ส่วนสิ่งปลูกสร้างเก่าหากได้รับผลกระทบจากอุทกภัยก็ถือเป็นความเสี่ยงภัยของเจ้าของที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างและบริษัทประกันภัยที่ต้องรับภาระความเสียหายอันเกิดจากอุทกภัยนั้น และในส่วนของกรมคมนาคมนั้น กระทรวงคมนาคมจะเป็นผู้วางแผนผังการคมนาคมของเมืองทำให้ในทางปฏิบัติเมื่อมีการวางแผนผังคมนาคมจึงมีการดำเนินการตามแผนดังกล่าว

สำหรับการวางแผนและจัดทำผังเมืองของรัฐ New South Wales (NSW) จะอยู่ภายใต้กฎหมาย Environmental Planning and Assessment Act 1979 กฎหมายดังกล่าวจะกำหนดหน้าที่ของรัฐบาลกลางและรัฐบาลมลรัฐ โดยการวางแผนและจัดทำผังเมืองในรัฐ NSW จะประกอบด้วยผังเมืองระดับรัฐ (Sydney district and regional) และผังเมืองระดับท้องถิ่น (Local) โดยกฎหมายว่าด้วยการผังเมืองทั้งสองระดับจะตราขึ้นโดยรัฐบาลกลาง ซึ่งจะสอดคล้องกับกฎหมายสิ่งแวดล้อมและกฎหมายเกี่ยวกับการประเมินผลกระทบ ทั้งนี้ โดยในช่วง ๓ ปีที่ผ่านมา รัฐบาล NSW ได้กำหนดให้แต่ละเมืองภายในรัฐต้องมีแผนยุทธศาสตร์ (มีระยะเวลา ๕ ปี) โดยในกรณีของเมือง Sydney นั้น สภาท้องถิ่นที่อยู่ในเขตเมือง Sydney (มี ๔๐ สภาท้องถิ่น) จะมีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์ให้สอดคล้องกับผังเมืองของเมือง Sydney ซึ่งแผนยุทธศาสตร์จะกำหนดเฉพาะทิศทางการเติบโตของชุมชนเท่านั้น แต่จะไม่ได้กำหนดรายละเอียดเกี่ยวกับผังเมืองแต่อย่างใด โดยแผนยุทธศาสตร์นี้สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ แต่ในการแก้ไขเปลี่ยนแปลงจะต้องแสดงให้เห็นถึงเหตุผลว่าการแก้ไขเปลี่ยนแปลงแผนยุทธศาสตร์เป็นไปเพื่อให้สอดคล้องกับผังเมืองของเมือง Sydney ด้วย ทั้งนี้ รัฐบาล NSW จะเป็นผู้ตรวจสอบแผนยุทธศาสตร์ และจะมีขั้นตอนเปิดให้รับฟังความคิดเห็นจากประชาชนก่อนที่จะมีการประกาศใช้บังคับแผนยุทธศาสตร์ต่อไป

โดยสรุป การวางแผนและจัดทำผังเมืองของออสเตรเลีย ยังคงประสบปัญหาเกี่ยวกับการคัดค้านของประชาชนอยู่บ้าง เช่น กรณีการกำหนดจุดทิ้งขยะในผังเมือง เป็นต้น ซึ่งในประเด็นนี้ได้มีการแก้ไขเพื่อบรรเทาปัญหาการคัดค้านจากประชาชน โดยรัฐบาลระดับมลรัฐจะเป็นผู้พิจารณากำหนดจุดทิ้งขยะแทนการให้รัฐบาลระดับท้องถิ่นตัดสินใจเนื่องจากเป็นประเด็นที่ละเอียดอ่อนมาก นอกจากนี้ ยังได้กำหนดข้อปฏิบัติเกี่ยวกับจุดทิ้งขยะไว้อย่างละเอียดเพื่อให้ชุมชนยอมรับและเป็นการลดมลภาวะทางสิ่งแวดล้อมด้วย

ประมวลภาพการประชุมเชิงปฏิบัติการ

คณะผู้เข้าร่วมประชุม

๑. นางสาวจรรุวรรณ เสงตระกุล	เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา
๒. นางพงษ์สวาท กายอรุณสุทธิ์	รองเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา
๓. นายกิตติศักดิ์ จุลสำรวล	ผู้อำนวยการกองหลักนิติบัญญัติ
๔. นางสาววิไล อมราภรณ์	ผู้อำนวยการกองกฎหมายเทคโนโลยีและการคมนาคม
๕. นายถนัดกิจ นิวาทวงษ์	ผู้อำนวยการฝ่ายกฎหมายกระบวนการยุติธรรมทางแพ่ง
๖. นางชนันท์ ศรีทองสุข ศรีพันธุ์	ผู้อำนวยการฝ่ายอาเซียนและกิจการต่างประเทศ
๗. นางกรรรา บุญศิริ	นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการพิเศษ
๘. นายจิรวัดน์ จงสงวนดี	นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการพิเศษ
๙. นางสาวพงษ์พิลัย วรรณราช	นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการพิเศษ
๑๐. นายชาญ โชติกิตติกุล	นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการพิเศษ
๑๑. นางสาวภาระวี สุวรรณดิษฐากุล	นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการพิเศษ
๑๒. นางสาววาริรัตน์ รัตน์วิบูลย์สม	นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการพิเศษ
๑๓. นางสาวปรางทิพย์ ระเบียบ	นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการ
๑๔. นายอภิชน จันทระเสน	นักกฎหมายกฤษฎีกาชำนาญการ